

บทที่ 1

เขาเริ่มต้นชีวิตใหม่ในท่าเย็น รอบๆ เป็นความมืดเย็นเยียบกับอากาศอับๆ มีแต่ฝุ่น

เสียงโลหะเสียดสีโลหะ แรงกระตุกเขือกลิ้นฟันใต้เท้า เขาล้มโครม เพราะแรงเขยাকেทันหันนั้นและคลานถอยหลัง หยดเหงื่อผุดขึ้นที่หน้าผาก แม้อากาศจะเย็น หลังเขาชนเข้ากับผนังโลหะแข็งๆ เขาไถลไปตามผนังจนชนเข้ากับมุมห้อง เขาทรุดลงกับพื้น ดิงขาเข้ามาชิดตัว หวังว่าตาจะชินกับความมืดในไม่ช้า

เกิดแรงกระชากอีกครั้ง ห้องเลื่อนกระตุกขึ้นด้านบนเหมือนลิฟต์เก่าๆ ที่ใช้ในเหมือง

เสียงกระด้างของโซ่และรอกเหมือนเสียงในโรงงานเหล็กโบราณดังก้องไปทั่วห้อง สะท้อนออกจากผนังทุกด้านเป็นเสียงโลหะแหลมๆ กลวงๆ ลิฟต์มืดมืดแหว่งไกวไปมาขณะเคลื่อนขึ้น ทำให้ห้องของเด็กหนุ่มสับสนด้วยความคลื่นไส้ กลิ่นเหมือนน้ำมันไหม้รูกลิ้นเข้ามาในลิ้นผัด ทำให้รู้สึกแสบเข้าไปอีก เขาอยากร้องไห้ แต่ไม่มีน้ำตาไหล ได้แต่นั่งอยู่ตรงนั้น รอคอยอยู่เพียงลำพัง
ฉันชื่อโทมัส เขาคิด

8 เกมล่าปริศนา ตอน วงกตมฤตยู

นั่น...นั่นเป็นเรื่องเดียวเกี่ยวกับชีวิตตัวเองที่เขาจำได้

เขาไม่เข้าใจว่าเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร สมองเขายังใช้การได้ไม่ผิดปกติ จึงพยายามคำนวณสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ฉบับขั้นนี้ ความรู้ท่วมท้นเข้ามาในความคิด ทั้งข้อเท็จจริง ภาพ ความทรงจำและรายละเอียดของโลกกับวิถีของมัน เขานึกภาพหิมะบนต้นไม้ ภาพตัวเองวิ่งไปตามถนนที่มีใบไม้กองอยู่เต็ม กินแฮมเบอร์เกอร์ ดวงจันทร์ส่องแสงจางๆ ลงบนทุ่งหญ้า การว่ายน้ำในทะเลสาบ จัตุรัสกลางเมืองที่คึกคัก มีคนเป็นร้อยๆ กำลังร่วนวายทำธุระของตัวเอง

แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่รู้ที่ตัวเองมาจากไหน หรือเข้ามาอยู่ในลิปต์มืดๆ นี้ได้อย่างไร หรือพ่อแม่ของเขาเป็นใคร เขาไม่รู้นามสกุลตัวเองด้วยซ้ำ ภาพต่างๆ ของผู้คนแวบผ่านความคิดเขา แต่เขาจำใครไม่ได้เลย ใบหน้าพวกนั้นถูกแทนที่ด้วยสีส้มป้ายเปรอะน่าสยง เขาคิดถึงใครที่เคยรู้จักไม่ได้ นึกถึงการสนทนาสักครั้งไม่ได้เลย

ห้องนั้นยังคงแกว่งไกวและเลื่อนขึ้นต่อไป โทมัสเริ่มเคยชินกับเสียงครีตคราดไม่หยุดของโซ่ที่ดึงเขาขึ้นไปด้านบน เวลาผ่านไปยาวนาน นาทียืดยาวกลายเป็นชั่วโมง แม้ไม่อาจแน่ใจได้เลยเพราะทุกวินาทีดูเหมือนชั่วโมงหรือนาทีก็ตาม แต่ไม่หกรอก เขาเชื่อสัญชาตญาณตัวเอง เขาเชื่อว่าเขาเคลื่อนไหวมาได้ราวครึ่งชั่วโมงแล้ว

ที่แปลกก็คือเขารู้สึกว่าความกลัวถูกบดไล้ไปเหมือนฝูงแมลงโผล่ในสายลม แทนที่ด้วยความอยากรู้ อยากเห็นขนาดหนัก เขาอยากรู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน และกำลังเกิดอะไรขึ้น

ห้องที่เคลื่อนขึ้นหยุดลงพร้อมเสียงครีตยาวและเสียงกระแทก ความเปลี่ยนแปลงฉับพลันกระชากโทมัสจากท่าหมอบ และเหวี่ยงเขาข้ามพื้นแข็งๆ ไป ขณะตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน เขาก็รู้สึกว่ห้องแกว่งไกวน้อยลงเรื่อยๆ จนในที่สุดก็หยุดนิ่ง ทุกสิ่งเงียบลง

หนึ่งนาที่ผ่านไป แล้วก็สองนาที่ เขามองไปทุกทิศทาง แต่ก็เห็นเพียงความมืด เขาคล้ำไปตามผนังอีกครั้ง ค้นหาทางออก แต่ไม่มีอะไรเลย

นอกจากโลหะเย็นๆ เขาครางอย่างหงุดหงิด เสียงเขาสะท้อนดังขึ้นแหวกอากาศ เหมือนเสียงโหยหวนมรณะที่ตามหลอกหลอน มันค่อยๆ เบาลง แล้วความเงียบก็กลับมา เขารีดร้องขอความช่วยเหลือ เอากำปั้นทุบผนัง
ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

โทมัสถอยกลับไปที่มีม่ออีกครั้ง กอดอก ตัวลั่น ความกลัวกลับคืนมา เขารู้สึกถึงความกังวลสะท้อนอยู่ในอก เหมือนหัวใจอยากจะเฟ่นหนีไป

"ใครก็ได้...ช่วย...ด้วย!" เขาตะโกนลั่น แต่ละคำเชือดเฉือนลำคอ

เสียงแกระดังลั่นขึ้นที่ด้านบน แล้วเขาก็ต้องสูดหายใจอย่างตระหนกเมื่อมองขึ้นไป ลำแสงเป็นเส้นตรงปรากฏพาดผ่านเพดานห้อง โทมัสเฝ้ามองดูมันขยายออก เสียงครูดหนักๆ เผยให้เห็นประตูคู่บานเลื่อนฉุดกระชากเปิดออก หลังจากอยู่ในความมืดมานาน แสงก็บาดตาเขา เขาจึงหันไปทางอื่น เอาสองมือปิดหน้าไว้

เขาได้ยินเสียงดังข้างบน เสียงคน แล้วความกลัวก็บีบหัวใจ

"ดูเพี้ยนนั้นสิ"

"อายุเท่าไรนะ"

"อย่างกับแผลใส่เสื้อ"

"นายสิแผละ หน้าปลวกเฮ้ย"

"พรรคพวก ข้างล่างนั่นกลืนอย่างกับเท้าแนะ!"

"หวังว่าจะสนุกกับการเดินทางเที่ยวเดียวนะ ไอ้อ่อน"

"ไม่มีตัวกลับให้หรือกะไอ้น้อง"

โทมัสรู้สึกถึงคลื่นความสับสนประดังเข้ามา เขาตื่นตระหนก เสียงเหล่านั้นประหลาด เหมือนจะสะท้อนก้อง บางคำแปลกหูโดยสิ้นเชิง แต่คำอื่นๆ ฟังดูคุ้นเคย เขาบังคับดวงตาให้ปรับเข้ากับแสงขณะหนีตาไปทางแสงและคนที่พูด ตอนแรกเขามองเห็นแต่เงาขยับไปมา แต่ไม่ช้าก็กลายเป็นเค้าโครงรูปร่าง มีคนก้มลงมาที่โพรงบนเพดาน มองลงมาที่เขาพลงซึ่งไม่มีชื่อ

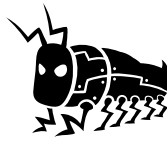
และแล้วเหมือนเลนส์กล้องถูกขยับให้โฟกัส ใบหน้าเหล่านั้นชัดเจนขึ้น เป็นเด็กผู้ชาย ทุกคนเลย บางคนเด็ก บางคนก็โตหน่อย โทมัสไม่รู้ว่าตัวเอง

10 เกมล่าปริศนา ตอน วงกตมฤตยู

คาดหวังอะไร แต่การเห็นใบหน้าเหล่านั้นทำให้เขางุนงง พวกเขาเป็นแค่วัยรุ่น เป็นเด็ก ความกลัวของเขาละลายหายไปบ้าง แต่ไม่มากพอจะทำให้ใจที่เต้นรัวสงบลง

มีคนหย่อนเชือกลงมาจากข้างบน ปลายเชือกผูกเป็นบ่วงใหญ่ โทมัสลึงเล แล้วในที่สุดก็ก้าวเท้าขวาเข้าไป เกาะเชือกแน่นขณะถูกดึงขึ้นสู่ท้องฟ้า มือมากมายหลายมือเอื้อมลงมาจับเสื้อผ้าเขาไว้ ดึงเขาขึ้นไป โลกหมุนคว้าง ก่อนกลายเป็นหมอกมัวที่ผสมผสานใบหน้า ลีลัน และแสงเข้าไป อารมณ์ที่ท่วมท้นบิดมวนท้องเขา ทั้งบิดทั้งดึง เขาอยากกรีดร้อง ร้องไห้ อาเจียน เสียงที่ดังประสานกันค่อยๆ เงียบไป แต่แล้วใครคนหนึ่งก็พูดขึ้นขณะที่พวกนั้นลากเขาผ่านขอบคมของกล่องมืดๆ และโทมัสรู้ว่าเขาจะไม่มีวันลืมคำเหล่านั้น

"ดีใจที่ได้พบ เพียก" เด็กหนุ่มคนนั้นพูด "ขอต้อนรับสู่ทุ่ง"

บทที่ 2

มือที่ช่วยเหลือไม่ยอมหยุดวุ่นวายกับเขา จนกระทั่งโทมัสยื่นยึดตัวตรง และฝุ่นถูกบดออกไปจากเสื้อและกางเกงของเขาแล้ว เขาเซเล็กน้อยเพราะ ยังงุนงงกับแสงสว่าง เขามีแต่ความสงสัย แต่ยังคงวิ่งเวียนเกินกว่าจะมองเห็นรอบๆ ตัวอย่างละเอียด เพื่อนใหม่ของเขาไม่พูดอะไรขณะเขาหันหน้าไปรอบๆ พยายามจดจำทุกอย่างไว้

ขณะเขาหมุนตัวเป็นวงกลมซ้ำๆ คนอื่นๆ ก็หัวเราะคิกคักและจ้องมองบางคนยื่นมือออกมา เอนิ้วชี้มา พวกเขาทำทางจะมีอย่างน้อยห้าสิบคน เสื้อผ้าเลอะเทอะและโซกเหงื่อ เหมือนกับผ่านการทำงานหนักมา มีทุกรูปร่างขนาด และเชื้อชาติ บ้างผมสั้น บ้างผมยาว โทมัสรู้สึกวิ่งเวียนขึ้นมาทันที ดวงตาเขาเหลือบไปมาระหว่างกลุ่มเด็กหนุ่มและสถานที่ประหลาดที่เขาบังเอิญมาอยู่

พวกเขายืนอยู่ในลานขนาดยักษ์ กว้างกว่าสนามฟุตบอลสองสามเท่า ล้อมรอบด้วยกำแพงหิมะสีดำน ทำจากหินสีเทา และมีไม้เลื้อยหนาปกคลุมเป็นจุดๆ กำแพงนี้ต้องสูงหลายร้อยฟุต ล้อมรอบพวกเขาเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส แต่ละด้านมีรอยแบ่งตรงกลางพอดี เป็นช่องเปิดสูงเท่าตัวกำแพงเอง ซึ่งจาก

12 เกมล่าปริศนา ตอน วงกตมฤตยู

ที่โทมัสเห็น มันเปิดออกไปสู่ช่องทางเดินทอดยาวไกลออกไป

"ดูไอ้ไก่อ่อนี่สิ" เสียงห้าวๆ เสียงหนึ่งพูดขึ้น โทมัสมองไม่เห็นว่ามีใครเป็นคนพูด "เดี่ยวคอปปลวกๆ ต้องหักเพราะสำรวจดูหลุมใหม่นี้แน่" เด็กหนุ่มหลายคนหัวเราะกับคำพูดนั้น

"หุบปากไปเลย กัลลี" เสียงที่ทุ้มกว่าตอบมา

โทมัสหันกลับมาสนใจคนแปลกหน้าหลายสิบคนรอบๆ ตัว เขารู้ว่าตัวเองต้องดูแลแยกแยะ เขา รู้สึกเหมือนถูกวางยา เด็กหนุ่มร่างสูงผมบลอนด์ คางเหลี่ยมคนหนึ่งยื่นจมูกใส่เขา ใบหน้าไร้ความรู้สึกใดๆ เด็กชายร่างอวบ เตี้ยขยับเท้ายุกยิกไปมา เจยหน้ามองโทมัสด้วยดวงตาเบิกกว้าง เด็กหนุ่มชาวเอเชียร่างหนาบึกบึนยื่นกอดอกสำรวจโทมัสอยู่ แขนเสื้อคับๆ พับขึ้นอวดกล้ามเนื้อแขน เด็กหนุ่มผิวสีเข้มขมวดคิ้วหน้า คนเดียวกับที่เอ่ยต้อนรับเขา และยังมีคนอื่นๆ อีกนับไม่ถ้วนจ้องมา

"ฉันอยู่ที่ไหน" โทมัสถาม แปลกใจที่ได้ยินเสียงตัวเองเป็นครั้งแรก ในความทรงจำที่เหลืออยู่ มันฟังดูไม่ถูกต้องนัก สูงแหลมกว่าที่คาด

"ไม่ใช่ที่ที่ตีหรือ" คำตอบมาจากเด็กหนุ่มผิวเข้ม "ทำตัวเจียมๆ เรียบร้อยแล้วกัน"

"เขาจะได้อยู่กับผู้ดูแลคนไหนนะ" ใครคนหนึ่งตะโกนมาจากท้ายกลุ่ม

"จะบอกให้ไหม ไอ้หน้าปลวก" เสียงแหลมๆ เสียงหนึ่งตอบ "ไอ้ฉันมันแผละ เพราะฉะนั้นมันจะเป็นเขละซละ ไม่ต้องสงสัยเลย" เด็กคนนั้นหัวเราะคิกคักเหมือนเขาเพิ่งพูดเรื่องตลกที่สุดในประวัติศาสตร์

อีกครั้งที่โทมัสรู้สึกงุนงงขึ้นมาอย่างหนัก เพราะได้ยินคำและวลีมากมาย ที่ฟังไม่เข้าใจเลย เพียง ปลวก ผู้ดูแล เขละซละ มันออกจากปากเด็กพวกนี้ อย่างเป็นธรรมชาติ จนเหมือนเป็นเรื่องแปลกที่เขาไม่เข้าใจ เหมือนกับการสูญเสียความทรงจำได้ขโมยภาษาของเขาไปส่วนหนึ่ง ช่วงขวนมนิ่งลับสน

อารมณ์ต่างๆ กันดิ้นรนแย่งกันแสดงตัวในสมองและหัวใจเขา ความลับสน อายากรู้อยากเห็น ตื่นตระหนก กลัว แต่ที่เจืออยู่เสมอคือความรู้สึก มีดমনแห่งความสิ้นหวังโดยสิ้นเชิง เหมือนโลกจบสิ้นแล้วสำหรับเขา ถูกกลบ

ไปจากความทรงจำ และแทนที่ด้วยอะไรที่เลวร้ายมาก เขาอยากวิ่งหนีไป
ซ่อนจากคนพวกนี้

เด็กหนุ่มเสียงแหบห้าวกำลังพูด "...ต่อให้ทำขนาดนั้น พนันเอาหัวเป็น
ประกันได้เลย" โทมัสยังคงมองไม่เห็นหน้าเขา

"ฉันบอกให้หุบปาก!" เด็กหนุ่มผิวเข้มตะโกน "ถ้าโววายอีก พักครึ่ง
ต่อไปจะเหลือครึ่งเดียว!"

นั่นต้องเป็นผู้นำแน่ โทมัสตระหนัก เขาเกลียดที่ทุกคนจ้องเขาตาค้าง
จึงหันมามุ่งมั่นกับการสำรวจสถานที่ที่เด็กหนุ่มคนนั้นเรียกว่าทุ่ง

พื้นลานดูเหมือนทำจากหินก้อนใหญ่ๆ หลายก้อนที่แตกร้าว มีหญ้า
และวัชพืชต้นสูงๆ ขึ้นเต็ม อาคารไม้รูปร่างประหลาดทรุดโทรมตั้งอยู่ใกล้
มุมหนึ่งของพื้นที่สี่เหลี่ยมจัตุรัส ทำให้ดูขัดแย้งกับหินสีเทาอย่างแรง มีต้นไม้
หลายต้นอยู่รอบๆ รากเหมือนมือหงิกงอที่ชูดพื้นหินลึกลงไปหาอาหาร อีก
มุมของพื้นที่มีสวนอยู่หลายแห่ง จากตรงที่ยืนอยู่ โทมัสจำข้าวโพด มะเขือเทศ
และต้นผลไม้ต่างๆ ได้

อีกฟากลานมีดอกไม้ที่มีแกะ หมู และวัวอยู่ ดงไม้ใหญ่อยู่ตรงมุมลึก
สุด ต้นไม้ที่อยู่ใกล้ที่สุดดูพิกลพิการและใกล้ตาย ท้องฟ้าเหนือหัวเป็นสีฟ้า
ปราศจากเมฆ แต่โทมัสมองไม่เห็นวิ๊วของดวงอาทิตย์แม้จะสว่างเหมือน
กลางวันก็ตาม เงาหน้าขลุ่ยของกำแพงไม้ได้บอกเวลาหรือทิศทางของ
ดวงอาทิตย์เลย มันอาจจะเข้าครู่หรือบ่ายแก่ๆ ก็ได้ พอเขาสุดหายใจ
ลึกๆ พยายามสงบสติ กลืนต่างๆ ที่ผสมผสานกันก็โจมตีเขา ทั้งดินที่เพ็ง
ไถพรวน มูลสัตว์ ไม้สน ของเนา และอะไรที่หอมหวาน ด้วยเหตุอะไร
สักอย่าง เขารู้ว่านี่คือกลิ่นของไรนา

โทมัสมองกลับไปยังผู้คุมของเขา รู้สึกอึดอัด อยากถามใจจะขาด ผู้คุม
เขาคิด *ทำไมค่านั้นถึงไหลเข้ามาในหัวฉันล่ะ* เขากวาดตามองหน้าพวกนั้น
ซึมซับทุกความรู้สึกในสีหน้า ประเมินพวกเขา ทันใดนั้นดวงตาของเด็กหนุ่ม
คนหนึ่งก็กลุโพล่งด้วยความเกลียดชัง ทำเขาหยุดกึก อีกฝ่ายดูโกรธมาก
เหลือเกิน โทมัสจะไม่แปลกใจเลยถ้าเด็กหนุ่มคนนั้นถือมีดพุ่งใส่เขา เจ้าตัว

14 เกมล่าปริศนา ตอน วงกตมฤตยู

มีผมสีดำ และเมื่อสบตากันเด็กหนุ่มคนนั้นก็สิ้นหัวและหันหนีไป เดินไปทางเสาสเหล็กเบื้อนนๆ มั่นๆ ที่มีม่านังไม่อยู่ข้างๆ ธงหลายสีห้อยตกอยู่ที่ยอดเสานี้ เนื่องจากไม่มีลมพัดก็เลยไม่เห็นลวดลายของมัน

โทมัสที่สิ้นสะท้านจ้องมองหลังของเด็กหนุ่ม จนเขาหันมาและนั่งลง โทมัสจึงรีบมองไปทางอื่น

จู่ๆ หัวหน้ากลุ่มอายุราวสิบเจ็ดก็ก้าวออกมาก้าวหนึ่ง เขาใส่เสื้อผ้าธรรมดา เสื้อยืดสีดำ กางเกงยีน รองเท้าเทนนิส นาฬิกาดิจิตอล เพราะอะไรไม่รู้ เสื้อผ้าที่นี้ทำให้โทมัสประหลาดใจ เพราะดูทุกคนน่าจะสวมอะไรที่นากลัวกว่านี้ อย่างเช่นชุดนักโทษ เด็กหนุ่มผิวเข้มมีผมสั้น ใบหน้าโกนหนวดเคราเกลี้ยง แต่นอกจากหน้าตาโกรธซึ่งตลอดเวลาแล้ว เขาก็ไม่มีอะไรนากลัวอีก

"เรื่องมันยาวนะ เพี้ยก" เด็กหนุ่มพูด "นายจะได้เรียนรู้ที่ละนิดๆ ฉันจะพานายไปเดินดูสถานที่พ่ຸงนี้ ก่อนถึงตอนนั้น...แค่อย่าทำอะไรพังก็พอ" เขายื่นมือออกมา "ฉันชื่ออัลบี" เขารอ เห็นชัดว่าอยากจับมือด้วย

ทว่าโทมัสปฏิเสธ สัญชาตญาณบางอย่างเข้ามาบงการการกระทำของเขา เขาหันหนีจากอัลบีโดยไม่พูดอะไร และเดินไปที่ต้นไม้ใกล้ๆ ซึ่งเขากิ่งตัวลงนั่งเอาหลังพิงเปลือกไม้หยาบๆ ความตื่นตระหนกผุดขึ้นมาในใจอีกครั้ง แทบจะมากจนเกินทน แต่เขาสูดหายใจลึกๆ และบังคับตัวเองให้พยายามยอมรับสถานการณ์ แค่ทำตามเขาไป เขาคิด นายคิดอะไรไม่ออกหรือถ้าปล่อยให้ตัวเองกลัว

"เล่ามาตอนนี้เลย" โทมัสร้องออกไป พยายามไม่ให้เสียงสิ้น "เล่าเรื่องยาวๆ น้ามา"

อัลบีเหลือบมองเพื่อนกลุ่มที่อยู่ใกล้ที่สุดพลางกลอกตา โทมัสมองสำรวจคนกลุ่มนั้นอีกครั้ง การประเมินตอนแรกของเขาใกล้เคียงความจริง พวกนี้น่าจะมีราวห้าสิบถึงหกสิบคน ไล่จากเด็กตัวเล็กๆ ไปจนถึงเด็กหนุ่มอย่างอัลบี ซึ่งดูจะเป็นหนึ่งในกลุ่มเด็กที่อายุมากที่สุด ในตอนนั้นเองโทมัสก็ตระหนักขึ้นมาพร้อมความรู้สึกวิงเวียนว่าเขาไม่รู้เลยว่าตัวเองอายุเท่าไร หัวใจเขาตกอยู่กับความคิดนั้น เขารู้สึกหลงทางเหลือเกินที่ไร้รู้แม่แต่อายุ

ตัวเอง

"ถามจริงๆ เอะ" เขาพูดอย่างยอมแพ้ เลิกแสดงความกล้า "ฉันอยู่ที่ไหน"

อัลบีเดินเข้ามาหาเขาและนั่งลงขัดสมาธิ กลุ่มเด็กหนุ่มตามมาแล้วเกาะกลุ่มกันอยู่ด้านหลัง มีหัวโพล่งขึ้นที่นั่นที่นี่ พวกเขาเด็กๆ ชะงักเข้ามาดูให้ชัดๆ จากทุกทิศทาง

"นายคงกลัว เพราะถ้านายไม่กลัว..." อัลบีพูด "นายก็ไม่ใช่มนุษย์แล้วถ้านายทำตัวแปลกๆ เมื่อไหร่ล่ะก็ ฉันจะจับนายโยนลงผา และถือว่านายมันเป็นบ้าไปแล้ว"

"หน้าผาอะ" โทมัสถาม หน้าซีดไม่มีสีเลือด

"ปลวกเอ๊ย" อัลบีพูดพลางขี้ตา "นี่ไม่ใช่วิธีเริ่มต้นการสนทนาเลยรู้ไหม ที่ที่เราไม่ฆ่าเพียงอย่างเดียว ฉันบอกได้เลย เราแค่พยายามเลี้ยงไม่ให้ถูกฆ่า เอาชีวิตรอด อะไรทำนองนั้น"

เขาหยุดพูด โทมัสรู้ตัวว่าหน้าเขาต้องซีดลงไปอีกแน่เมื่อได้ยินท่อนสุดท้ายนั้น

"ว้าวैया" อัลบีพูด แล้วเอามือเสยผมสั้นๆ พร้อมถอนใจยาว "ฉันไม่เก่งเรื่องพรรคนี้ซะด้วย...เอาเป็นว่านายนะเป็นไก่อ่อนคนแรกตั้งแต่ฉันถูกฆ่า"

โทมัสเบิกตากว้าง แล้วเด็กหนุ่มอีกคนก็ก้าวออกมา แกล้งตบหัวอัลบี "รอให้ถึงหัวร่อนเลือดก่อนสิ อัลบี" เขาพูด สำเนียงประหลาดฟังยาก "เด็กนี่จะหัวใจวายตายแล้วทั้งที่ยังไม่ได้ยินเรื่องอะไรเลย" เขาก็มองและยื่นมือมาทางโทมัส "ฉันชื่อนิวท์นะ ไอ้อ่อน แล้วเราจะยินดีมากถ้านายยอมให้อภัยผู้นำใหม่สมองแผละของเรา"

โทมัสเอื้อมมือออกไปจับมือเด็กหนุ่ม เขาดูเป็นมิตรกว่าอัลบีมาก นิวท์สูงกว่าอัลบี แต่ดูจะอ่อนกว่าราวๆ หนึ่งปี ผมเขาเป็นสีบลอนด์ ้วยาวลงมาระเลื้อยยึด เส้นเลือดปูดขึ้นที่แขนกำยำ

"หยุดพล่ามได้แล้ว ไอ้หน้าปลวก" อัลบีคาราม ดึงนิวท์ลงมาตั้งข้างๆ "อย่างน้อยเขาก็เข้าใจที่ฉันพูดครึ่งหนึ่งแหละน่า" มีเสียงหัวเราะชนิดหนอย

16 เกมล่าปริศนา ตอน วงกตมฤตยู

แล้วทุกคนก็เข้ามารวมกันด้านหลังอัลบีกับนิวท์ เบียดกันเข้ามาแน่นขึ้นอีก รอฟังว่าพวกเขาจะพูดอะไรต่อไป

อัลบีกางแขนออก หงายฝ่ามือขึ้น "ที่นี่เรียกว่าทุ่ง เป็นที่ที่เราอยู่ เรา กิน เรานอน เราเรียกตัวเองว่าชาวทุ่ง นั่นแหละที่นาย..."

"ใครส่งฉันมาที่นี่" โทมัสถาม ความกลัวลอยให้ความโกรธในที่สุด "ทำไม..."

แต่มือของอัลบียื่นพรวดออกมาก่อนเขาจะทันพูดจบ คำว่าเสือโทมัส พลังใช้เขายันตัวชะงักเข้ามา "ยืนขึ้น เพียก ยืนขึ้น!" อัลบียืนขึ้น ดึงโทมัส ขึ้นไปด้วย

ในที่สุดโทมัสก็หยั่งเท้าได้ เขาารู้สึกกลัวขนาดหนักอีกครั้ง เขาเอาหลัง พิงต้นไม้ พยายามหนีห่างจากอัลบีที่ยังประจันหน้ากับเขาอยู่

"เวลานี้ฉันพูดต้องไม่มีการขัดจังหวะ ไอ้หนู!" อัลบีตะโกน "ห่วยเอ๊ย! ถ้าเราบอกอะไรนายตอนนี้ นายต้องล้มลงตายตรงนี้แน่ ทันทีหลังจากนาย แผลจะใส่กางเกงแล้ว หน่วยคุณจะลากนายออกไป แล้วนายก็จะไม่มีประโยชน์อะไรกับเราอีก!"

"ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่านายกำลังพูดเรื่องอะไร" โทมัสพูดซ้ำๆ ตกใจที่เสียงตัวเองนิ่งขนาดนั้น

นิวท์เอื้อมมือมาคว้าไหล่อัลบี "อัลบี เย็นไว้ก่อน นายกำลังทำให้แย่ลงมากกว่าเดิมนะ ฐู๋ใหม่"

อัลบีปล่อยเสือโทมัสและก้าวถอยหลัง ออกสะท้อนขึ้นลง "หมดเวลา จะมาทำตัวผู้ดีแล้ว ไอ้ไก่อ่อน ชีวิตเก่าจบลงแล้ว ชีวิตใหม่เริ่มต้น เรียนรู้ กฎให้เร็ว ฟัง อย่าพูด เข้าใจไหม"

โทมัสมองไปทางนิวท์ หวังว่าจะได้รับความช่วยเหลือ ทุกอย่างในตัว เขาหมุนตัวและเจ็บไปหมด น้ำตาที่ยังไม่ไหลทำให้เขาแสบตา

นิวท์พยักหน้า "อืม ที่นี้นายคงเข้าใจแล้วสินะ" เขาพยักหน้าอีกครั้ง โทมัสเดือดขึ้นมา อยากชกใครสักคน แต่เขาก็เพียงแคร์บิคำ ว่า "อ้อ" "ดี" อัลบีพูด "วันแรก...ซึ่งสำหรับนายก็คือวันนี้ เพียก...กำลังจะคำ"

แล้ว พวกนักวิ่งจะกลับมาในไม่ช้า วันนี้ล่องมาสาย คงไม่มีเวลาพาคุณรอบๆ ฟรุ้งนี้เช้า ทันทีหลังตื่นนอนแล้วกัน" เขาหันมาทางนิวร์ "หาเตียงให้เขาดูให้เขานอนด้วย"

"ได้เลย" นิวร์พูด

อัลบีหันกลับมามองโทมัส หรีตาลง "สักสองสามอาทิตย์แล้วนายจะมีความสุข เพียง นายจะมีความสุขและมีประโยชน์ พวกเราทุกคนไม่มีใครรู้อะไรในวันแรกหรอก นายเองก็ด้วย ชีวิตใหม่เริ่มต้นฟรุ้งนี้"

อัลบีหันหลัง แหกทางออกจากฝูงชน จากนั้นก็มุ่งหน้าไปที่อาคารไม้เอียงๆ ตรงมุมหนึ่ง ถึงตอนนั้นเด็กส่วนใหญ่ก็เดินจากไปแล้ว แต่ละคนทอดตามองโทมัสอยู่นานก่อนผลไป

โทมัสกอดอก หลับตา สูดหายใจลึกๆ ความว่างเปล่าแผ่ขยายอยู่ภายใน ไม่ช้าก็แทนที่ด้วยความเศร้าจนเจ็บปวดหัวใจ นี่มันมากเกินไปแล้ว เขาอยู่ที่ไหน ที่นี่คืออะไร มันเป็นคุกอะไรสักอย่างหรือเปล่า ถ้าเป็นอย่างนั้นทำไมเขาถูกส่งมาที่นี่ และต้องอยู่นานเท่าไร ภาษาที่คนพวกนี้พูดก็ประหลาดมาก และดูจะไม่มีความสนใจว่าเขาจะอยู่หรือตาย น้ำตาทำท่าจะเอ่อขึ้นมามาก แต่เขาไม่ยอมให้มันไหล

"ฉันทำอะไรลงไป" เขากระซิบ ไม่ได้ตั้งใจให้ใครมาได้ยินจริงๆ "ฉันทำอะไร ทำไมเขาส่งฉันมาที่นี่"

นิวร์ตบไหล่เขาเบาๆ "ไอ้อ่อน ที่นายรู้สึกอยู่นะ เราทุกคนก็เคยรู้สึกมาก่อน ทุกคนต่างมีวันแรก วันที่ออกมาจากกล่องมืดๆ นั้น เป็นความจริงที่ทุกอย่างดูแย่ และจะยิ่งแย่ไปกว่านี้อีกมากสำหรับนาย แต่สักวันนายจะต่อสู้ได้ดีเอง ฉันดูออกว่านายไม่ใช่พวกปกเปียก"

"ที่นี่เป็นคุกหรือเปล่า" โทมัสถาม เขาเค้นสมอง ความหาในความคิดที่มีตมิต พยายามหารอยแยกของอดีต

"เกมยี่สิบคำถามจบแล้ว" นิวร์ตอบ "ไม่มีคำตอบดีๆ ให้นายหรอก อย่างน้อยก็ไม่ใช่ตอนนี้ ตอนนี้อยู่เสียบๆ ดีที่สุด ยอมรับความเปลี่ยนแปลง ฟรุ้งนี้ก็เช้าแล้ว"

18 เกมล่าปริศนา ตอน วงกตมฤตยู

โทมัสไม่พูดอะไร หัวเขาดกลง ตาจ้องมองพื้นหินแตกๆ แดงวิซพีช ใบเล็กๆ ทอดไปตามขอบหินก้อนหนึ่ง ดอกไม้จิ๋วๆ สีเหลืองโผล่ออกมาเหมือน แสงหวาดวงอาทิตย์ที่หายไปหลังกำแพงมหึมาของทุ่งน่านแล้ว

"ซัดจะเข้ากับนายได้ดีมาก" นิวท์พูด "เพียกตัวเล็กอ้วนๆ นั้น แต่ โดยรวมๆ แล้วก็กระตือรือร้นดี อยู่ที่นี่นะ เต็มวันกลับมา..."

นิวท์พูดยังไม่จบประโยคดีเมื่อจู่ๆ เสียงกรีดร้องแสบแก้วหูดังแหวก อากาศขึ้น เสียงทั้งสูงทั้งแหลมแทบไม่เป็นเสียงมนุษย์กรีดลั่นไปทั่วลานหิน เด็กทุกคนเท่าที่เห็นหันไปมองหาต้นเสียง โทมัสรู้สึกเหมือนเลือดในตัวเยือกแข็ง เมื่อรู้ว่าเสียงสยองนั้นมาจากอาคารไม้

แม้แต่นิวท์ก็สะดุ้งตกใจ หน้าผากย่นอย่างกังวล

"ปลวกเอ๊ย" เขาพูด "ไอ้พวกเพียกบ้านี้มันจะจัดการไอ้หนูมั้นนั้นโดย ไม่ต้องให้ฉันช่วยสักสิบนาทีไม่ได้เลยหรือไง" เขาลั่นหัวและเตะเท้าโทมัสเบาๆ "ไปหาซัดก็ บอกเขาว่าเขาเป็นคนดูแลหาที่นอนให้นาย" แล้วเขาก็หมุนตัว มุ่งหน้าวิ่งไปทางอาคารนั้น

โทมัสสะดุ้งตัวลงมาตามผิวหยาบๆ ของต้นไม้จนนั่งลงบนพื้นอีกครั้ง เขา หดตัวเบียดเข้าหาเปลือกไม้ หลับตาลง ปรารถนาจะตื่นขึ้นจากฝันที่เลวร้าย นี้เสียที

บทที่ 3

โทมัสนั่งอยู่ที่นั่นหลายอึดใจ หมดเร็วแรงจนไม่อยากขยับ ในที่สุด เขาก็บังคับตัวเองให้มองไปทางอาคารยับเยินนั้น เด็กหนุ่มกลุ่มหนึ่งเดินไปมาอยู่ข้างนอก เหลือบไปทางหน้าต่างชั้นบนอย่างกังวล เหมือนกับคาดหวังว่า สัตว์ร้ายสองขวัญจะกระโดดออกมาพร้อมเศษกระจกและไม้กระຈายเคลื่อน

เสียงกรีกเหมือนเสียงโลหะจากกิ่งไม้เหนือหัวสะดุดความสนใจเขา ทำให้เขาเงยขึ้นมอง แสงสีเงินและสีแดงวูบผ่านสายตา ก่อนจะหายลับจาก ลำต้นไม้ไปอีกด้าน เขาดิ้นรนลุกขึ้นยืน เดินอ้อมต้นไม้ไป เอี้ยวคอมองหาอะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับเสียงที่ได้ยิน แต่ก็มองเห็นเพียงกิ่งไม้ไผ่ๆ สีน้ำตาลเทา กิ่งก้านยื่นออกมาเหมือนกระดูกนิ้ว มันดูเหมือนมีชีวิต

"พวกแมลงโใบมีด" ใครคนหนึ่งพูดขึ้น

โทมัสหันไปทางขวาและเห็นเด็กคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ เตี้ยและอวบอ้วน กำลังจ้องมองเขาอยู่ เขายังเด็ก อาจจะเป็นเด็กที่สุดในกลุ่มที่เขาเห็นมา อาจจะมีสิบสองหรือสิบสามปี ผมสีน้ำตาลยาวเลยติ่งหูและคอลงมาระไหล่ ดวงตาสีฟ้าส่องประกายอยู่บนใบหน้าสำสรวร แก้มยู่และแดง

โทมัสพยักหน้าให้เขา "แมลงอะไรนะ"

20 เกมล่าปริศนา ตอน วงกตมฤตยู

"แมลงใบมีด" เด็กชายพูดพลางซีไปที่ยอดไม้ "ไม่ทำร้ายนายหรือ นอกจากนายจะเงี้ยเงาขนาดไปแตะมันก่อน..." เขาหยุดไป "...เพี้ยก" ฟังดูเขาไม่ได้พูดคำสุดท้ายนั้นอย่างสบายปากเท่าไร เหมือนกับเขายังไม่ค่อยเข้าถึงศัพท์เฉพาะของทุ่ง

เสียงกริตร้องดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ยาวและสั้นประสาทกว่าเดิม เสียงดังฝ่าอากาศมา โทมัสหัวใจกระตุกดู ความกลัวเกาะที่ผิวเหมือนน้ำค้างแข็ง "เกิดอะไรขึ้นตรงนั้นนะ" เขาถาม ซีไปที่อาคาร

"ไม่รู้" เด็กชายอวบอ้วนตอบ เสียงเขายังแหลมแบบเด็กๆ "เป็นอยู่ในนั้น ปวยงอมแงม พวกนั้นได้ตัวเขา"

"พวกนั้นหรือ" โทมัสไม่ชอบน้ำเสียงร้ายกาจที่เด็กชายใช้พูดคำนั้นเลย "ฮือ"

"พวกนั้นนะใคร"

"นายหวังว่าจะไม่มีวันได้รู้ดีกว่า" เด็กชายตอบ ดูสบายใจเกินสถานการณ์มาก เขายื่นมือออกมา "ฉันชื่อซัค เคยเป็นไก่อ่อน จนนายโผล่มานี่แหละ"

นี่แหละ คนดูแลฉันคืนนี้ โทมัสคิด เขาสลดความอึดอัดอย่างที่สุด ออกไปไม่ได้ และตอนนี้ความหงุดหงิดก็คืบคลานเข้ามาด้วย ไม่มีอะไรเป็นเหตุเป็นผลกันเลย เขาปวดหัว

"ทำไมทุกคนถึงเรียกฉันว่าไก่อ่อน" เขาถาม จับมือซัคอย่างรวดเร็ว แล้วรีบปล่อย

"เพราะนายเป็นหน้าใหม่ที่ใหม่ที่สุด" ซัคชี้โทมัสแล้วหัวเราะ เสียงกริตร้องดังมาจากตัวบ้านอีกครั้ง เหมือนสัตว์หิวโหยกำลังถูกรบกวน

"นายหัวเราะอยู่ได้ยังไงนะ" โทมัสถาม สยอไปกับเสียงนั้น "ฟังเหมือนมีใครกำลังจะตายอยู่ในนั้นเลย"

"เดี่ยวเขาก็หาย ไม่มีใครตายหรือถ้ากลับมาทันเวลารับเซรุ่มนะ มีแค่ได้กับเสีย รอดกับไม่รอด แล้วก็เจ็บมากๆ เท่านั้น"

นั่นทำโทมัสชะงัก "อะไรคือเจ็บมากๆ"

ดวงตาซัดหลุกลึก เหมือนกับไม่แน่ใจว่าควรจะทำอะไร "เอ่อ ถูก โศกาท่อย"

"โศกา?" โทมัสมีแต่จะงุนงงยิ่งขึ้น *ต่อย โศกา* คำพวกนั้นราวกับมีความหวาดกลัวถ่วงอยู่จนหนักอึ้ง และเขาก็ซึกไม่แน่ใจว่าตัวเองอยากรู้เรื่อง ที่ซึกกำลังพูดถึง

ซึกยักไหล่แล้วก็มองเหมินไป กลอกตา

โทมัสถอนใจอย่างหงุดหงิดก่อนเอนพิงต้นไม้ "เหมือนกับนายแทบไม่ได้รู้มากกว่าฉันเลยนี่" เขาพูด แต่ก็รู้ว่ามันไม่จริง ความจำเสื่อมแบบของเขามันประหลาด เขาจำกลไกของโลกได้ แต่ไม่มีเรื่องเฉพาะเจาะจง ไม่ว่าจะไบหน่าใครสักคน หรือชื่อสักชื่อ เหมือนหนังสือที่ไม่มีอะไรเสียหาย แต่มีคำหายไปคำหนึ่งทุกๆ ลิบสองคำ ทำให้มันอ่านยากและสับสน เขาไม่รู้กระทั่งอายุตัวเองด้วยซ้ำ

"ซึก นายว่าฉัน...อายุเท่าไร"

เด็กชายกวาดตามองเขาขึ้นๆ ลงๆ "คิดว่าลิบหก ถ้าเพื่อนายสงสัยต่อนายสูงห้าฟุตหก... ผมสีน้ำตาล อ้อ แล้วก็น่าเกลียดอย่างกับตบทอดเสียไม้" เขาหัวเราะขึ้นจมูก

โทมัสตะลึงจนแทบไม่ได้ยินส่วนสุดท้าย ลิบหก เขาอายุลิบหกหรือ แต่เขารู้สึกว่าตัวเองแก่กว่านั้นมาก

"พูดจริงหรือ" เขาเงิงไป คิดหาคำ "แล้ว..." ทว่าเขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะถามอะไร

"ไม่ต้องห่วง นายจะมินตึบอยู่สักสามสี่วัน แต่เดี๋ยวนายก็คุ้นเคยกับที่นี้เอง ฉันผ่านมาแล้ว เราอยู่ที่นี้ แค่นั้นแหละ ดึกว่าอยู่ในกองแผละ" เขายืดรากับจะรู้ว่าโทมัสมีคำถาม "แผละเป็นอีกคำของอี อีสงเสียงแผละตอนหล่นลงถึงนี่"

โทมัสมองหน้าซึก ไม่อยากเชื่อที่กำลังคุยเรื่องอะไรอย่างนี้อยู่ "ฟังดูดีนะ" เขาพูดได้แค่นั้นก่อนจะลุกขึ้น เดินผ่านซึกไปทางอาคารไม้เก่าๆ เพิ่งเป็นคำที่เหมาะสมกว่า มันดูเหมือนมีสามหรือสี่ชั้น และพร้อมจะพังลงมาได้

22 เกมล่าปริศนา ตอน วงกตมฤตยู

ทุกเมื่อ เป็นส่วนผสมที่มั่วซั่วของท่อนซุงกับแผ่นไม้ และเชือกหนากับหน้าต่าง ที่ดูจะถูกโยนเข้าไปส่งๆ กำแพงหินมหึมที่มีไม้เลื้อยเต็มผุดขึ้นที่ด้านหลัง ขณะเขาเดินข้ามลาน กลิ่นชัดเจนของไม้พินและเนือบางอย่างกำลังถูกย่างทำให้ท้องเขาร้อง โทมัสรู้สึกดีขึ้นเมื่อรู้ว่าอะไรบางอย่างที่ส่งเสียงกรีดร้องเป็นเพียงเด็กป่วย จนเมื่อเขาคิดถึงสิ่งที่ป็นต้นเหตุ...

"นายชื่ออะไร" ชักถามจากข้างหลังขณะกำลังวิ่งตามมา

"อะไรนะ"

"ชื่อนายนะ นายยังไม่ได้บอกพวกเราเลย แล้วฉันก็รู้ว่านายยังจำเรื่องนั้นได้"

"โทมัส" เขาแทบไม่ได้ยินตัวเองพูด ความคิดเขาถูกเหวี่ยงไปอีกทาง ถ้าสิ่งที่ชักพุดถูกต้อง เขาก็เพิ่งค้นพบสิ่งที่เชื่อมโยงเขากับเด็กที่เหลือ ทุกคนล้วนมีรูปแบบความจำเสื่อมร่วมกัน นั่นคือจำชื่อตัวเองได้ แต่ทำไม่จำชื่อพ่อแม่ไม่ได้ละ ทำไมจำชื่อเพื่อนไม่ได้ ทำไมจำนามสกุลไม่ได้

"ยินดีที่ได้รู้จักนะโทมัส" ชักพุด "ไม่ต้องห่วงหรอก ฉันจะดูแลนายเอง ฉันอยู่ที่นั่นมาเดือนหนึ่งเต็มๆ แล้ว รู้จักที่นี่ดีทุกกระเบียดนิ้ว นายฟังพาดูได้ ู้ใหม่"

โทมัสเกือบไปถึงประตูหน้าของเพิงแล้ว มีเด็กหนุ่มกลุ่มเล็กๆ ชุมชุมกันอยู่ที่นั่น เขารู้สึกว่าโทสะปะทุขึ้นมาอย่างรวดเร็วและโดยไม่ได้ตั้งใจ เขาหันไปเผชิญหน้ากับชัก "นายบอกอะไรฉันไม่ได้สักอย่างด้วยซ้ำ นั่นไม่เรียกว่าดูแลฉันหรอกนะ" เขาหันกลับไปทางประตู ตั้งใจจะเข้าไปหาคำตอบข้างใน ความกล้าและความมุ่งมั่นนี้จู่ๆ ผุดขึ้นมาจากไหนเขาก็ไม่รู้

ชักยกไหล่ "สิ่งที่ฉันบอกนายช่วยอะไรนายไม่ได้หรอก" เขาพุด "เพราะจริงจก แล้วฉันก็ยังเป็นหน้าใหม่อยู่ แต่ฉันเป็นเพื่อนนายได้..."

"ฉันไม่ต้องการเพื่อน" โทมัสชัดขึ้น

เขาไปถึงประตูแล้ว มันเป็นแผ่นไม้หนาเกลียดที่ถูกดัดเสี้ยนจนขีด เขาดึงมันเปิดออก เห็นเด็กหนุ่มหน้าตาเฉยชาสองสามคนยืนอยู่ที่เชิงบันไดโย้โย้ขึ้นและราวบันไดบิดเบี้ยวไปทุกทิศทาง กระดาษปิดผนังสีเข้มปิดอยู่ที่ผนัง

ห้องโถงและทางเดิน ครั้งหนึ่งลอกออกมาแล้ว เครื่องตกแต่งเดียวที่เห็นคือ แจกันเปราะอะลูมิเนียมโตะสามขา กับรูปวาดดำของผู้หญิงโบราณ ใส่กระโปรง ชุดเซ็กซี่ สีขาว มันทำให้โทมัสนึกถึงบ้านผีสิงจากหนังหรืออะไรสักอย่าง แม้แต่พื้นที่แผ่นไม้หายไปก็ยิ่งเหมือนกับฉากในหนัง

ที่นี่มีแต่กลิ่นฝุ่นและรา แตกต่างกับกลิ่นหอมหวานข้างนอกอย่างมาก หลอดไฟลูออเรสเซนต์กะพริบติตๆ ตับๆ ส่องแสงจากเพดาน เขาไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้มาก่อนเลย เรื่องที่ว่าในสถานที่อย่างทุ่งนี้ ไฟฟ้ามาจากไหน เขาจ้องมองหญิงชราในภาพ ครั้งหนึ่งเธอเคยอยู่ที่นี้หรือเปล่าหนอ คอยดูแลคนพวกนี้หรือเปล่า

"เฮ้ คูลี นี่ไอ้ไก่อ่อนนี่นา" เด็กที่โตกว่าเขาคนหนึ่งร้องออกมา โทมัสสะดุ้ง แล้วก็เห็นว่าเป็นคนผมดำที่จ้องเขาอย่างอาฆาตก่อนหน้านี้ เขาดูเหมือนอายุราวๆ ลิบห้า สูงและพอม จมูกมีขนาดเท่ากำปั้นเล็กๆ รูปร่างเหมือนมันฝรั่งเบี้ยวๆ "เพียงนี้อาจจะแผลงใส่กางเกงตัวเองไปแล้วตอนที่ไต่ขึ้นเจ้าหนู เป็นนี่ของเราก็คืออย่างกับเด็กผู้หญิง อยากได้ผ้าอ้อมไหมไหม หน้าปลวก"

"ฉันชื่อโทมัส" เขาต้องหลบให้ห่างจากหมอนี้ เขาตรงไปที่บันไดโดยไม่พูดอะไรอีก เพียงเพราะว่ามันอยู่ใกล้ เพียงเพราะเขาไม่รู้ว่าจะทำหรือพูดอะไรต่อดี แต่เจ้าอันธพาลก้าวเข้ามาขวางหน้าเขา ยกมือหนึ่งขึ้น

"หยุดก่อน ไอ้อ่อน" เขาก็ม้วนนิ้วโป้งไปทางขึ้นบน "หน้าใหม่ไม่ได้รับอนุญาตให้เห็นคนที่ถูก...เอาไป นิวท์กับอัลบีไม่อนุญาตหรอก"

"นายมีปัญหาอะไร" โทมัสถาม พยายามไม่ให้น้ำเสียงบ่งบอกความกลัว พยายามไม่คิดว่าเด็กนี้หมายความว่ายังไงที่ว่าเอาไป "ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าฉันอยู่ที่ไหน ฉันแค่ต้องการความช่วยเหลือบ้าง"

"ฟังฉันนะ ไก่อ่อน" เด็กหนุ่มนี้หัวหน้ากอดอก "ฉันเคยเห็นนายมาก่อน มันคืออะไรเหม่งๆ กับการที่นายโผล่หัวมาที่นี่ และฉันต้องทำให้เจอว่าคืออะไร"

ความรุ่มร้อนแล่นพล่านไปทั่วเส้นเลือดโทมัส "ฉันไม่เคยเห็นนายมาก่อนในชีวิต ฉันไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร และไม่สนใจด้วย!" เขาตะคอก แม้จริงๆ แล้วเขาจะไปรู้ได้ยังไงว่าพวกเขาสองคนเคยรู้จักกันหรือเปล่า ว่าแต่เด็กนี้

24 เกมล่าปริศนา ตอน วงกตมฤตยู

จำเขาได้ยังไง

เจ้าอันธพาลหัวเราะพรีด เสียงระเบิดหัวเราะสั้นๆ ผสมกับเสียงเสมหะ แต่แล้วหน้าเขาก็เคร่งเครียด คิ้วย่นเข้าหากัน "ฉันเคย...เห็นนาย เพียก แถวนี่มีคนไม่มากหรอกที่บอกได้ว่าเคยถูกต่อยมมาแล้ว" เขาชี้ขึ้นไปทางบันได "ฉันก็เคย ฉันรู้จักสิ่งๆที่เจ้าหนูเป็นนี่กำลังพบ ฉันเคยอยู่ที่นั่น แล้วฉันก็เห็น นายระหว่างการเปลี่ยนแปลง"

เขายื่นมือออกมาที่มอกโทมัส "และฉันกลัวพินด้วยอาหารมื้อแรกของ นายจากพรายแพนว่าเป็นนี่จะต้องบอกว่าเคยเห็นนายเหมือนกัน"

โทมัสไม่ยอมหลบตา แต่ตัดสินใจไม่พูดอะไร เขาตื่นตระหนกขึ้นมา อีกครั้ง นืออะไรๆ มันจะเลิกเลวร้ายลงได้หรือยัง

"โคกาท่านายฉีราดเลยเธอ" เด็กหนุ่มพูดผ่านรอยยิ้มหยัน "กลัวขึ้นมาหน่อยแล้วไซ้ไหมล่ะ ไม่อยากถูกต่อยมไซ้มะ"

คำนั้นอีกแล้ว ต่อยม โทมัสพยายามไม่คิดถึงมัน และชี้ขึ้นไปทางบันได ซึ่งเป็นที่มาของเสียงครวญครางของเด็กป่วยที่ตั้งก้องไปทั่วอาคาร "ถ้าฉันวิ่ง ขึ้นไปบนนั้น ฉันก็อยากคุยกับเขา"

เด็กหนุ่มไม่พูดอะไร จ้องมองโทมัสอยู่หลายวินาที จากนั้นก็ส่ายหัว "รู้อะไรไหม นายพูดถูก ทอมมี ฉันไม่ควรใจร้ายกับหน้าใหม่มากนัก ขึ้นไป ขึ้นบนเถอะ ฉันแน่ใจว่าอัลบีกับนิวท์จะบอกนายเอง จริงๆ นะ ไปเถอะ โทษที"

เขาตอบว่าโทมัสเบาๆ แล้วก้าวถอยหลัง พักหน้าไปทางบันได แต่ โทมัสรู้ว่าเด็กหนุ่มนี้ต้องคิดอะไรสักอย่างอยู่ การสูญเสียความทรงจำบางส่วน ไปไม่ได้ทำให้เขาเป็นไอ้โง่

"นายชื่ออะไร" โทมัสถาม ถ่วงเวลาไว้ในขณะกำลังตัดสินใจว่าจริงๆ แล้วควรขึ้นไปหรือไม่

"กัลลี และอย่าให้ใครหลอกนายล่ะ ฉันเป็นผู้นำตัวจริงที่นี่ ไม่ใช่ไอ้สองเพียกเฒ่าข้างบนนั้น ฉันนี่แหละ นายจะเรียกฉันว่ากัปตันกัลลีก็ได้ถ้าชอบ" เขายิ้มเป็นครั้งแรก พินเขาไม่ต่างจากจุมูกที่นำรังเกียจ มีที่หายไป

สองหรือสามซี และไม่มีซีไหนเข้าใกล้คำว่าชาวเลยสักซี ลมหายใจที่เล็ดลอดออกมามากพอให้โทมัสรู้สึกได้ เตือนให้เขานึกถึงความทรงจำเลวร้ายที่เอื่อมไปไม่ถึง มันทำให้ท้องเขาปั่นป่วน

"ก็ได้" เขาพูด เบื่อหน่ายเหมือนนี่จนอยากร้องตะโกนแล้วชกหน้าสักเบรียง "กัปตันกัลลีย์ก็ได้" เขาแกล้งทำวันทยหัตต์แข็งขัน รู้สึกอะดรีนาลินพลุ่งพล่านเมื่อรู้ว่าเขาข้ามเส้นแล้ว

เสียงคิกคักดังมาจากกลุ่มคน กัลลีย์มองไปรอบๆ หน้าแดงฉาน เขาจ้องกลับมาที่โทมัส ขมวดคิ้วด้วยความเกลียดชัง จมูกน่าเกลียดย่นยุ่

"ขึ้นบันไดไปซะ" กัลลีย์พูด "แล้วอยู่ห่างๆ ฉันไว้ ไอ้หัวขวด" เขาชี้ขึ้นไปอีกครั้ง แต่ไม่ละสายตาไปจากโทมัส

"ดีเลย" โทมัสมองไปรอบๆ อีกครั้ง อับอาย ลับสน โกรธ เขารู้สึกว่าโบหน้าร้อนผ่าว ไม่มีใครขยับเข้ามาห้ามเขาไม่ให้ทำอย่างที่กัลลีย์บอกนอกจากชัคที่ยืนลั่นหัวอยู่ที่ประตูหน้า

"นายไม่ควรทำ" เด็กชายว่า "นายเป็นหน้าใหม่ นายขึ้นไปบนนั้นไม่ได้"
"ไป" กัลลีย์พูดพร้อมยิ้มหยัน "ขึ้นไปซะ"

โทมัสเสียใจที่เข้ามาในนี้แต่แรก แต่เขาอยากพูดกับคนชื่อนิวท์นั่นจริงๆ เขาเดินขึ้นบันได แต่ละขั้นลั่นเอี้ยดอาดเพราะน้ำหนักของเขา เขาอาจจะหยุดเพราะกลัวตกทะลุไม้เก่าๆ ไปแล้วก็ได้ถ้าไม่ได้กำลังหนีจากสถานการณ์ชวนอึดอัดข้างล่าง เขาขึ้นไปเรื่อยๆ นิวท์หน้าทุกครั้งที่ได้ยินเสียงไม้ลั่น บันไดมาถึงชานพัก เลี้ยวไปทางซ้าย แล้วก็มาถึงระเบียงทางเดินที่นำไปสู่ห้องหลายห้อง แต่มีประตูเพียงบานเดียวที่มีแสงลอดออกมาจากช่องข้างใต้

"การเปลี่ยนแปลง!" กัลลีย์ตะโกนมาจากข้างล่าง "รอชมได้เลย หน้าปลวก!"

เหมือนกับคำทำนายนั้นทำให้โทมัสกล้าขึ้นมาอีกกระลอก เขาเดินเข้าไปหาประตูที่มีแสงสว่าง ไม่สนใจเสียงพื้นลั่นและเสียงหัวเราะข้างล่าง ไม่สนใจการทำร้ายด้วยถ้อยคำที่เขาไม่เข้าใจ ชมกลิ่นความรู้สึกหวาดหวั่นที่มันก่อขึ้น เขาเอื่อมไป บิดมือจับทองเหลือง และเปิดประตู

ในห้องนั้นนิวท์กับอัลบ์กัมตัวดูใครคนหนึ่งที่นั่งนอนอยู่บนเตียง

26 เกมล่าปริศนา ตอน วงกตมฤตยู

โทมัสชะงอกหน้าเข้าไปใกล้เพื่อดูให้แน่ใจว่าความวุ่นวายทั้งหมดคืออะไร แต่เมื่อเขาเห็นสภาพคนไข้ซัดๆ หัวใจเขาก็หนาวเยือก เขาต้องกลั๊กลิ้นน้ำขมขมที่เอ่อขึ้นมาในคอลงไป

เขามองเห็นเพียงแวบเดียว แค่มือกี่วินาที แต่ก็มากพอจะหลอกหลอนเขาไปตลอดกาล ร่างซิดเซียวิตเบี้ยวอย่างทรมาน ออกเปล่าเปลือยน่าเกลียดน่ากลัว ปุ่มปมเขม็งตามเส้นเลือดเขียวอัปลักษณ์ โยงโยไปทั่วร่างกายแขนขาของเด็กหนุ่ม เหมือนมีเชือกอยู่ใต้ผิวหนัง รอยซ้ำสีม่วงปรากฏทั่วตัว ผื่นสีแดง รอยขีดข่วนจนเลือดซิบ ดวงตาเด็กหนุ่มปูดโปน แดงฉาน และเหลือบไปมา ภาพนั้นประทับลงในสมองโทมัสแล้ว ก่อนที่อัลบีจะลุกพรวดขึ้นบังภาพเหล่านั้นจากสายตาเขา แต่ไม่ได้บังเสียงครวญครางและกรีดร้อง อัลบีผลักโทมัสออกไปนอกห้องแล้วปิดประตูบังตามหลังทั้งคู่

"นายขึ้นมาทำอะไรบนนี้ ไอ้อ่อน!" อัลบีตะโกนลั่น ริมฝีปากเหยียดตึงด้วยโทสะ แววตาลุกโชน

โทมัสรู้สึกอ่อนเปลี้ยขึ้นมา "ฉัน...เอ่อ...อยากได้คำตอบบางอย่าง" เขาพิมพ์ แต่ใส่พลังเข้าไปในคำพวกนั้นไม่ได้เลย รู้สึกว่าข้างในเขายอมแพ้แล้ว เด็กคนนั้นเป็นอะไร โทมัสทรุดพิงราวกันระเบียงทางเดินพลงจ้องมองพื้นไม่แน่ใจว่าควรทำอะไรต่อไป

"ย้ายกันทุเรศๆ ของนายลงบันไดไป เดี่ยวนี้!" อัลบีสั่ง "ซิดจะดูแลนาย ถ้าฉันเห็นหน้านายอีกครั้งก่อนเข้าพรั่งนี้ นายจะไม่ได้มีชีวิตอยู่ถึงเข้าถัดไปแน่ ฉันจะโยนนายลงจากหน้าผาเองเลย เข้าใจไหม"

โทมัสอับอายและหวาดกลัว เขา รู้สึกเหมือนตัวเองตกลงเท่าหนูตัวเล็กๆ เขาผลุนผลันผ่านอัลบีไปโดยไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว มุ่งหน้าลงบันไดลั่นเหยียดลงไปเร็วเท่าที่กล้าทำ ไม่สนใจการจ้องปากอ้าตาค้างของทุกคนด้านล่าง โดยเฉพาะกัลลี เขาเดินออกนอกประตู ดึงแขนซิดออกไปด้วย

โทมัสเกลียดคนพวกนี้ เขาเกลียดทุกคนยกเว้นซิด "พามาให้พ้นจากพวกนี้ที" โทมัสพูด เขาตระหนักแล้วว่าซิดอาจเป็นเพื่อนคนเดียวของเขาในโลกนี้

"ได้เลย" ซัดตอบ น้ำเสียงรีนเริงเหมือนต้นเต็งที่เป็นที่ต้องการ "แต่ก่อนอื่นเราน่าจะหาอาหารจากพรายแพนให้นายกินสักหน่อย"

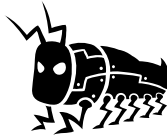
"ฉันไม่รู้ว่าจะกินอะไรลงหรือเปล่า" ไม่ใช่แน่หลังจากสิ่งที่เขาเพิ่งเห็นมา

ซัดพยักหน้า "โอ๊ย ได้สิ ฉันจะไปเจอนายที่ต้นไม้เมื่อกี้ อีกสิบนาทีนะ"

โทมัสยิ่งกว่าจิตใจที่ได้ออกจากเพิงและมุ่งกลับไปหาต้นไม้ นั่น เขาเพิ่งจะรู้ว่าการมีชีวิตอยู่ที่นั่นเป็นอย่างไรได้เพียงครู่เดียวก็อยากให้มันจบลงแล้ว เขาหวังจริงๆ ว่าตัวเองจะจำอะไรบางอย่างจากชีวิตก่อนหน้านี้ได้ อะไรก็ได้ แม่ พ่อ เพื่อนสักคน โรงเรียน งานอดิเรก เด็กผู้หญิง

เขาจะพริบตาแรงๆ หลายครั้ง พยายามสลัดภาพสิ่งที่เขาเพิ่งเห็นในเพิงนั้นออกไป

การเปลี่ยนแปลง กัลลีเรียกมันว่าการเปลี่ยนแปลง
อากาศไม่ได้หนาว แต่เป็นอีกครั้งที่โทมัสตัวสั่น

บทที่ 4

โทมัสเอนพิงตันไม้ขณะรอชุด เขากวาดตามองสิ่งต่างๆ ที่ประกอบเป็นทุ่ง สถานที่ใหม่แห่งฝันร้ายที่เขาจะจำเป็นต้องอยู่ เเงจากกำแพงยึดยาว พาดขึ้นไปตามด้านข้างของผาหินที่มีไม้เลื้อยคลุมอีกฟากหนึ่งแล้ว

อย่างน้อยนี่ก็ช่วยให้โทมัสรู้ทิศทาง อาคารไม้หมอบอยู่ตรงมุมตะวันตกเฉียงเหนือ แทรกอยู่ในกลุ่มเงามืดๆ ดงไม้อยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ บริเวณที่เป็นฟาร์มแฝไปตลอดสวนตะวันออกเฉียงเหนือของทุ่ง มีคนงานสามสี่คนทำงานอยู่ พวกสัตว์อยู่ตรงมุมตะวันออกเฉียงใต้ ส่งเสียงมอๆ กุกๆ และอู้อู้อๆ

ตรงกลางลานกว้างพอดี โพรงของกล่องที่ยังอ้ากว้างเปิดรออยู่ เหมือนกับเชิญให้เขากระโดดลงไปและกลับบ้าน ใกล้เคียง กันนั้น ห่างออกไปยี่สิบฟุตทางใต้ มีอาคารเตี้ยๆ ทำจากแท่งคอนกรีตหยาบๆ ตั้งอยู่ ประตูเหล็กหน้าตาน่ากลัวเป็นทางเข้าเดียว ไม่มีหน้าต่าง มือจับกลมๆ อันใหญ่หน้าตาเหมือนพวงมาลัยโลหะบอกว่าเป็นทางเดียวที่จะเปิดประตูได้ เหมือนกับอะไรสักอย่างในเรือดำน้ำ โทมัสไม่รู้ว่าจะตัวเองกำลังรู้สึกอย่างไรไหนมากกว่ากัน ระหว่างอยากรู้ อยากเห็นว่ามီးอะไรข้างใน กับหวาดกลัวที่จะรู้ ทั้งๆ ที่ก่อน

หน้านี้ก็เพิ่งเจอเรื่องแบบนี้มาแท้ๆ

โทมัสเพิ่งหันมาสนใจดูช่องเปิดขนาดใหญ่ทั้งสี่ช่องตรงกลางกำแพงหลักของทุ่งตอนแรกที่ซัดมาถึง เด็กชายหอบแฮนด์วิชสองสามชิ้นมาในอ้อมแขนพร้อมแอปเปิ้ลและน้ำในแก้วโลหะสองใบ ความโล่งใจที่ท่วมท้นทำให้โทมัสประหลาดใจ อย่างน้อยเขาก็ไม่ได้โดดเดี่ยวโดยสิ้นเชิงที่นี่

"พรายแพนไม่ค่อยชอบหรอกที่ฉันไปบุกครัวเขาก่อนเวลาอาหารเย็น" ซัดพูดกลางนั่งลงข้างต้นไม้ ทำทำให้โทมัสนั่งตาม เขาจึงนั่งลง คว้าแฮนด์วิชมา แต่แล้วก็ล้มเหลว ภาพสลดของบิตเบียร์ที่เขาเห็นข้างในเพิ่งผุดกลับขึ้นมาในใจ แต่ไม่นานความหิวก็ชนะ เขากัดเข้าไปคำใหญ่ รสชาติสุดพิเศษของแฮม ชีส และมายองเนสอิมเมียมเต็มปาก

"โหย" โทมัสมั่งำทั้งอาหารเต็มปาก "หิวเป็นบ้าเลย"

"บอกแล้วไง" ซัดกัดแฮนด์วิชของตัวเองบ้าง

หลังกินไปอีกสองสามคำโทมัสก็ถามคำถามที่ทวนใจเขามานานออกมาในที่สุด "จริงๆ แล้วนายเป็นนั่นมีอะไรผิดปกติเธอ เขาดูไม่เหมือนมนุษย์แล้วด้วยซ้ำ"

ซัดเหลือบมองไปทางตัวบ้าน "ก็ไม่รู้หรอก" เขาพึมพำอย่างใจลอย "ฉันไม่ได้เห็นเขา"

โทมัสบอกได้ว่าเด็กชายไม่ค่อยตรงไปตรงมานัก แต่ตัดสินใจไม่คาดคั้น "อืม นายไม่ยอกเห็นหมอนั้นหรอก เชื่อฉันเถอะ" เขากินต่อ กัดแอปเปิ้ลพลางมองดูช่องว่างขนาดยักษ์ในกำแพง แม้ยากจะดูออกจากตรงที่นั่นนี้ แต่ก็มึนอะไรบางอย่างประหลาดๆ ตรงขอบกำแพงบริเวณช่องว่างที่พาไปสู่ทางเดินเบื้องนอก เขารู้สึกวังเวงเหมือนยืนอยู่บนที่สูงเมื่อมองดูกำแพงตระหง่านพวกนั้น เหมือนกับเขาลอยอยู่เหนือมันทั้งๆ ที่เขากำลังนั่งอยู่

"ข้างนอกนั่นมีอะไรนะ" เขาถามทำลายความเงียบขึ้นในที่สุด "ที่นี่เป็นส่วนหนึ่งของปราสาทหลังมหึมาหรืออะไรทำนองนั้นหรือเปล่า"

ซัดลึกลง ดูไม่ค่อยสบายใจ "เอ่อ ฉันไม่เคยออกไปนอกทุ่ง"

โทมัสนั่งไป "นายกำลังปิดบังอะไรบางอย่าง" แล้วเขาก็พูดออกไป

30 เกมล่าปริศนา ตอน วงกตมฤตยู

ในที่สุด กินแซนดี้วิชาสุดท้ายตามด้วยดื่มน้ำอีกใหญ่ ความหงุดหงิดเพราะไม่ได้คำตอบจากใครเริ่มทำเขาประสาทเสีย และยังแฉ่งเมื่อคิดว่าต่อให้เขาได้คำตอบ เขาก็ไม่มีทางรู้ว่านั่นเป็นความจริงหรือเปล่า "ทำไมพวกนายถึงมีความลับนี้"

"มันก็เป็นอย่างนี้แหละ อะไรแถวๆ นี้มันพิลึก แล้วพวกเราส่วนใหญ่ก็ไม่ได้รู้ทุกเรื่อง ลึกลับของทุกเรื่องนะ"

โทมัสรำคาญใจที่ซัคดูจะไม่สนใจกับสิ่งที่เพิ่งพูดออกมา เขาไม่รู้สักอะไรที่ถูกแย่งชิงชีวิตไป คนพวกนี้เป็นอะไรไปนะ โทมัสลุกขึ้นยืนและเริ่มเดินไปทางช่องด้านตะวันออก "ไม่มีใครบอกว่าคุณเดินดูรอบๆ ไม่ได้นี่นะ" เขาต้องรู้อะไรสักอย่างให้ได้ ไม่อย่างนั้นคงเป็นบ้า

"เฮ้ย เต๋ยว!" ซัคร้องพลางวิ่งตามมา "ระวังนะ เจ้าพวกนั้นมันกำลังจะปิด" เขาดูเหมือนหายใจหายคอไม่ทัน

"ปิดเหรอ" โทมัสทวนคำ "นายพูดเรื่องอะไรนะ"

"ประตูใจเพี้ยก"

"ประตูไหน ไม่เห็นมีประตูเลย" โทมัสรู้ว่าซัคไม่ได้ดูเรื่องขึ้นมอลอยๆ เขาเลยรู้ว่าเขากำลังพลาดอะไรบางอย่างที่มันเห็นอยู่ชัดๆ เขาเริ่มไม่สบายใจชะลอฟีเท้าลง ไม่ได้อยากไปให้ถึงกำแพงอีกแล้ว

"นายเรียกช่องใหญ่ๆ พวกนี้ว่าอะไรล่ะ" ซัคชี้ไปที่ช่องว่างที่ทั้งสูงทั้งใหญ่โตในกำแพง ตอนนี้นั้นอยู่ห่างออกไปแค่สามสิบฟุต

"ก็เรียกว่าช่องใหญ่ๆ นะสิ" โทมัสพูด พยายามคลายความอึดอัดด้วยการประชด และผิดหวังที่มันไม่ได้ผล

"เฮ้อ มันเป็นประตู แล้วมันก็ปิดทุกคืน"

โทมัสหยุด คิดว่าซัคต้องพูดอะไรผิดไปแน่ เขาเงยหน้าขึ้น กวาดตามองซ้ายขวา ล้ำรวจดูกำแพงหินขนาดยักษ์ ขณะที่ความรู้สึกอึดอัดขยายใหญ่เป็นความหวาดหวั่น "หมายความว่าไง ที่ว่าปิดนะ"

"เดี๋ยวกี้ดูเอาเองแล้วกัน พวกนี้วงกกำลังจะกลับมาแล้ว จากนั้นกำแพงใหญ่พวกนั้นก็จะมีจนช่องว่างปิดลง"

"นายบ้าไปแล้ว" โทมัสพิมพ์ว่า ไม่มีทางที่กำแพงหิมานั้นจะเคลื่อนไหวได้ เขาแน่ใจมากจนผ่อนคลายลง คิดว่าซัคส์อะไรเขาเล่นลึกลับอย่าง

พวกเขามาถึงรอยแยกใหญ่ที่เปิดออกสู่ทางเดินหินด้านนอก ทันใดนั้น โทมัสก็อ้าปากค้าง สมองว่างเปล่าเมื่อได้เห็นทุกอย่างด้วยตาตัวเอง

"นี่เรียกว่าประตูตะวันออก" ซัคพูด เหมือนกับเพียงงานศิลปะที่รังสรรค์ขึ้นเองอย่างภาคภูมิใจ

โทมัสแทบไม่ได้ยินเขา ตกใจว่ามันใหญ่ขึ้นขนาดไหนเมื่อดูใกล้ๆ ช่องว่างในกำแพงกว้างอย่างน้อยยี่สิบฟุต สูงขึ้นไปถึงยอด ขอบของช่องเปิดใหญ่โตนั้นเรียบ เว้นแต่ลวดลายประหลาดซ้ำๆ ที่มีอยู่ทั้งสองด้าน บนฝั่งซ้ายของประตูตะวันออกมีรูลึกเจาะเข้าไปในหินหลายรู แต่ละรูมีเส้นผ่านศูนย์กลางหลายนิ้ว อยู่ห่างกันหนึ่งฟุต เริ่มต้นที่ใกล้พื้นดิน เรียงติดต่อกันขึ้นไปตลอดทาง

ทางด้านขวาของประตู แท่งหินยาวหนึ่งฟุตยื่นออกมาจากขอบกำแพง เส้นผ่านศูนย์กลางหลายนิ้วเช่นกัน มีรูปแบบเดียวกับรูที่อยู่ฝั่งตรงข้าม จุดประสงค์ของมันเด่นชัด

"ล้อเล่นหรือเปล่า" โทมัสถาม ความหวาดกลัวครั้งเก่ากระแทกเข้าใส่ท้อง "นายไม่ได้ล้อฉันเล่นแน่ะ กำแพงพวกนี้ขยับได้จริงๆ เหรอ"

"จะหมายความยังไงได้อีกล่ะ"

โทมัสยากจะทำใจยอมรับความเป็นไปได้นั้น "ไม่รู้สิ ฉันนึกว่ามันจะมีบานประตูไว้ปิด หรือมีกำแพงเล็กๆ ที่เลื่อนออกจากกำแพงใหญ่ กำแพงพวกนี้จะขยับได้ยังไง มันใหญ่โตแล้วก็ดูเหมือนตั้งอยู่ตรงนี้มาลึกลับปีแล้ว" ความคิดที่ว่ากำแพงพวกนี้จะปิดและขังเขาไว้ในสถานที่ที่พวกนั้นเรียกว่าหุบมันน่าสยดสยองจริงๆ

ซัคชูมือขึ้นอย่างอับจนปัญญา "ไม่รู้สิ มันเคลื่อนที่นะ ทำเสียงครืดๆ ลื่นเลย ในวงกตก็แบบเดียวกัน กำแพงนั้นก็เคลื่อนที่ทุกคืนเหมือนกัน"

โทมัสที่กระตือรือร้นขึ้นมาเพราะรายละเอียดใหม่ๆ หันไปมองหน้าเด็กชาย "นายว่าอะไรนะ"

32 เกมล่าปริศนา ตอน วงกตมฤตยู

"หือ?"

"นายเพิ่งพูดคำว่าวงกต นายบอกว่า 'ในวงกตก็แบบเดียวกัน' "

ซัคหน้าแดง "ไม่ไหวกับนายแล้ว ไม่ไหวจริงๆ" เขาเดินกลับไปทางต้นไม้ที่ทั้งสองเพิ่งจากมา

โทมัสไม่สนใจเขา กลับยิ่งฟังความสนใจให้กับภายนอกที่ยิ่งกว่าเดิม วงกตนั้นเธอ ตรงหน้าเขา นอกประตูตะวันออก เขาพอมองเห็นเส้นทางที่ทอดไปทางซ้าย ทางขวา และตรงไปข้างหน้า กำแพงทางเดินพวกนั้นก็คล้าย กำแพงที่ล้อมอยู่รอบทุ่ง พื้นดินทำจากก้อนหินยักษ์เหมือนกับในลาน ไม้เลื้อยข้างนอกโน่นดูหนาที่ปกด้วยซ้ำ ที่ไกลออกไปมีช่องว่างในกำแพงอีกหลายช่อง เปิดไปสู่ทางเดินอื่นๆ และไกลออกไป ห่างออกไปราวร้อยหลามีทางเดินตรงที่สุดท้ายเป็นทางตัน

"ดูเหมือนเขาวงกตเลย" โทมัสกระซิบ เกือบจะหัวเราะกับตัวเอง เหมือนกับอะไรๆ ไม่อาจประหลาดไปกว่านี้อีกแล้ว พวกนั้นล้างความทรงจำเขา เอาเขามาใส่ในวงกตขนาดยักษ์ ทุกอย่างบ้าบอมากจนเหมือนเป็นเรื่องตลก ทันใดนั้นหัวใจเขากระตุบเมื่อเด็กหนุ่มคนหนึ่งเลียวมุมข้างหน้านั้น มาอย่างไม่คาดฝัน เข้าสู่ทางเดินกลางจากทางที่แยกไปทางขวา วิ่งมาทางเขาและทุ่ง เหยื่อท่วมตัว หน้าแดง เลือดผ้าแนบติดตัว เด็กหนุ่มไม่ได้ชะลอฝีเท้า และแทบไม่ได้เหลือบมองโทมัสขณะวิ่งผ่าน มุ่งตรงไปยังอาคารคอนกรีตเตี้ยๆ ที่ตั้งอยู่ใกล้กล่อง

โทมัสหันมองขณะเขารวิ่งผ่าน ดวงตาจับแน่นิ่งที่นักวิ่งผู้เหน็ดเหนื่อย ไม่นั่นใจว่าทำไมสิ่งใหม่ที่ได้รับรู้ถึงทำให้เขาประหลาดใจนัก นั่นสิ ทำไมผู้คนถึงจะไม่ออกไปสำรวจวงกตล่ะ จากนั้นเขาก็รู้สึกตัวว่าคนอื่นๆ กำลังเข้ามาทางช่องเปิดสู่ทุ่งอีกสามช่องที่เหลือ ทุกคนกำลังวิ่งและดูโทรมพอยกับคนที่เพิ่งวิ่งผ่านเขาไป วงกตต้องไม่ใช่อะไรที่ตึ๊งแก๊งแล้วคนพวกนั้นก็กลับมาในสภาพทรุดโทรมเหน็ดเหนื่อยอย่างนี้

เขาเฝ้ามองอย่างสงสัย ขณะที่พวกนั้นไปสมทบกันที่ประตูหลักใหญ่ของอาคารเล็ก เด็กหนุ่มคนหนึ่งในกลุ่มหมุนวงล้อขึ้นสนิมพลาจคำรามอย่าง

ออกแรง ชัคเคยพูดอะไรสักอย่างเกี่ยวกับนกวิ่ง พวกเขาออกไปทำอะไรข้างนอกโน่นกันนะ

ในที่สุดประตูใหญ่ก็เปิดผลัวะออก พวกเด็กหนุ่มตั้งมันให้เปิดกว้างพร้อมเสียงโลหะเสียดสีกันดังลั่น พวกเขาหายเข้าไปข้างใน ดึงประตูปิดตามหลังเสียงดัง โทมัสเข้มนมอง เค้นสมองหาอะไรสักอย่างที่อาจอธิบายสิ่งที่เพิ่งเห็นได้ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่มีบางอย่างในอาคารเก่าๆ น่าสยองนั่นทำให้เขาขนลุก เป็นความหนาวเยือกที่ชวนให้ใจเสียบ

มีคนดึงแขนเสื้อเขา ดึงเขาจากความคิด ชัคกลับมาแล้ว

คำถามหลุดจากปากโทมัสก่อนที่เขาจะมีโอกาสได้คิด "พวกนั้นเป็นใคร แล้วกำลังทำอะไรอยู่ มีอะไรอยู่ในตึกนั้น" จากนั้นเขาก็หันขวับแล้วชี้ไปที่ประตูตะวันออก "ทำไมพวกนายถึงมาอยู่ในวงกตบัดซบนี้" เขารู้สึกว่าความไม่แน่ใจรวมประดังขึ้นมา ทำให้หัวของเขาระเบิดด้วยความเจ็บปวด

"ฉันจะไม่พูดอะไรอีกแล้ว" ชัคตอบ มีอำนาจที่ไม่เคยมีมาก่อนอยู่ในน้ำเสียง "ฉันคิดว่านายควรเข้านอนแต่หัวค่ำ นายต้องพักผ่อนนอนหลับ โอ้" เขาหยุด ชูนิ้วหนึ่งขึ้น เงี่ยหูขวา "มันกำลังจะเกิดขึ้น"

"อะไร" โทมัสถาม คิดว่าออกจะแปลกที่จู่ๆ ชัคก็ทำท่าเหมือนผู้ใหญ่แทนที่จะเป็นเด็กน้อยอยากได้เพื่อนใจแทบขาดอย่างที่เขาตัวเคยเป็นเมื่อครู่ก่อน

เสียงระเบิดเสียงหนึ่งดังขึ้นกึกก้อง ทำให้โทมัสสะดุ้ง ตามมาด้วยเสียงครูดบดเปียดย่างน่ากลัว เขาเซถอยหลัง ล้มลงที่พื้น รู้สึกเหมือนทั้งโลกสั่นสะเทือน เขามองไปรอบๆ อย่างตื่นตกใจ กำแพงกำลังปิดลง กำแพงกำลังปิดลงจริงๆ ด้วย ชิงเขาไว้ในทุ่ง ความรู้สึกกลัวที่แคบกรูเข้ามาบีบคอเขา รัดปอดเขา เหมือนกับมีน้ำอยู่เต็มปอด

"ใจเย็นๆ ให้อ่อน!" ชัคตะโกนแข่งเสียงนั้น "แค่กำแพงเอง!"

โทมัสไม่ได้ยิน เขาทิ้งเงินไป ตกใจเกินไปกับการที่ประตูปิดลง เขาตะกายลุกขึ้น และก้าวขาสั้นๆ ถอยไปสองสามก้าวเพื่อมองให้ถนัดขึ้น รู้สึกว่ายากจะเชื่อสายตาตัวเอง

34 เกมล่าปริศนา ตอน วงกตมฤตยู

กำแพงหिनหมี่มาทางขวามือของพวกเขาดูจะไม่ยอมรับกฎฟิสิกส์ใดๆ ที่รู้จัก ขณะที่เลื่อนไปตามพื้นดินมันก็ส่งสะเก็ดไฟและฝุ่นกระจายไปด้วย หินเคลื่อนบดหิน เสียงครูดดั่งสะท้านกระดูกเขา และแล้วโทมัสก็ตระหนักว่ามีเพียงกำแพงด้านนั้นเท่านั้นที่ขยับ มุ่งตรงไปหาเพื่อนบ้านทางซ้าย พร้อมจะฉีกแผ่นเนื้อแห่งหินที่ยื่นออกมาเคลื่อนเข้าไปในรูที่เจาะไว้อีกฝั่งหนึ่ง เขามองไปรอบๆ ยังช่องเปิดอื่น รู้สึกเหมือนหัวหมุนเร็วกว่าตัว และท้องเขาก็ปั่นป่วนด้วยความวิงเวียน ทั้งสี่ด้านของทุ่งมีแต่กำแพงด้านขวาเท่านั้นที่ขยับเคลื่อนหาด้านซ้าย ปิดช่องว่างของประตูนั้นเสีย

เป็นไปได้หรือไม่ เขาคิด พวกมันทำอย่างนั้นได้อย่างไร เขาสะกดกลืนแรงกระตุ้นให้ออกวิ่งไปที่นั่น ถลันผ่านแผ่นหินที่กำลังเคลื่อนออกไปก่อนที่มันจะปิดลง หนีไปจากทุ่ง แต่สามัญสำนึกเป็นฝ่ายชนะ วงกตมึลิ่งไม่รู้จักมากยิ่งขึ้นกว่าสถานการณ์ข้างในนี้เสียอีก

เขาพยายามนึกภาพในสมองว่าโครงสร้างทั้งหมดนี้ทำงานยังไง กำแพงใหญ่หมี่มาสูงหลายร้อยฟุต เคลื่อนที่เหมือนประตูกระจกเลื่อน นั่นเป็นภาพจากชีวิตในอดีตที่แวบผ่านความคิดเขา เขาพยายามจับความทรงจำนั้น ยึดมันไว้ เต็มเต็มภาพนั้นด้วยใบหน้า ชื่อ สถานที่ แต่มันจางหายไป ความเค็ววิเสียดแทงเข้ามาในอารมณ์อื่นๆ ที่กำลังปั่นป่วน

เขาเฝ้ามองกำแพงด้านขวาเลื่อนมาจนสุดทาง แ่งเหล็กพบจุดหมายและเลื่อนเข้าไปในรูอย่างราบรื่น เสียงสนั่นก้องไปทั่วทุ่งขณะที่ประตูทั้งสี่บานปิดสนิทสำหรับเวลากลางคืน โทมัสรู้สึกหวาดหวั่นขึ้นมาเป็นครั้งสุดท้าย ความกลัววูบสุดท้ายแล่นผ่านร่างเขา แล้วก็หายไป

ความรู้สึกเยือกเย็นอย่างประหลาดผ่อนคลายประสาทหลง เขาถอนใจยาวอย่างโล่งอก "ว้าว..." เขาพูด รู้สึกโง่ๆ ที่พูดอะไรจืดๆ ได้อย่างน่าตะลึงขนาดนั้น

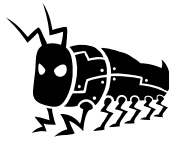
" 'ไม่มีไร้อีก' อย่างที่อัลบีมีกพูด" ซัคพิมพ์้า "ลักพักนายก็คล้ายๆ จะชินไปเอง"

โทมัสมองไปรอบๆ อีกครั้ง ความรู้สึกในที่นี้เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงเมื่อ

กำแพงทุกด้านปิดทึบไม่มีทางออก เขาพยายามนึกหาจุดประสงค์ของสิ่งที่เกิดขึ้น และไม่รู้ว่าการคาดเดาอย่างไหนจะเลวร้ายกว่ากัน ระหว่างพวกเขาถูกปิดขังอยู่ข้างใน กับถูกปกป้องจากอะไรบางอย่างข้างนอกนั้น ความคิดนั้น ยุติอาการสงบใจครู่สั้นๆ ของเขา กระตุ้นให้นึกถึงความเป็นไปได้เป็นล้านๆ ของสิ่งนี้อาจจะอยู่ในวงกตข้างนอก ทุกอย่างล้วนน่าหวาดผวา ความกลัวจู่โจมเข้ามาอีกครั้ง

"มาเถอะ" ซัคว่า ดึงแขนเสื้อโทมัสเป็นครั้งที่สอง "เชื่อนั่นเถอะ พอถึงตอนกลางคืน นายต้องอยากอยู่บนเตียงแน่"

โทมัสรู้ว่าตัวเองไม่มีทางเลือกอื่น เขาพยายามสะกดทุกความรู้สึกอย่างเต็มที่ และตามซัคไป

บทที่ 5

ซัคเรียกสิ่งก่อสร้างเอียงๆ ที่มีเสาไม้กับหน้าต่างว่าบ้านพัก ตอนนี
พวกเขากำลังเดินอยู่ในเงามืดระหว่างตัวอาคารกับกำแพงหิน

"เราจะไปไหนนะ" โทมัสถาม ยังรู้สึกหนักอึ้งกับการได้เห็นกำแพง
พวกนั้นปิดลง นึกถึงวงกต ความลับสน ความกลัว เขาบอกตัวเองให้หยุด
ก่อนจะเป็นบ้า พยายามคว้าความรู้สึกปกติสามัญไว้ด้วยการพูดตลกพีตๆ "ถ้า
นายกำลังมองหาที่จะจูบราตรีสวัสดิ์ล่ะก็ สิมได้เลย"

ซัคไม่ลังเลเลยที่จะตอกกลับไป "หุบปากแล้วตามมาใกล้ๆ เหอะน่า"

โทมัสถอนใจเฮือกและยกไหล่ ก่อนจะตามเด็กชายไปยังด้านหลังของ
อาคาร ทั้งสองย่องมาถึงหน้าต่างเล็กๆ ฝุ่นเคลอะ ล้ำแสงอ่อนจางส่องออก
มากระทบหินและไม้เลื้อย โทมัสได้ยินใครบางคนเคลื่อนไหวอยู่ข้างใน

"ห้องน้ำ" ซัคกระซิบ

"แล้วไง" ความรู้สึกอึดอัดขุบขยิบอยู่ที่ผิวโทมัส

"ฉันชอบทำแบบนี้กับชาวบ้าน ทำให้มีความสุขก่อนเข้านอนสุดๆ เลย"

"ทำอะไร" อะไรบางอย่างบอกโทมัสว่าซัคกำลังจะทำเรื่องไม่ดี "บางที
ฉันน่าจะ..."

"หุบปากแล้วดูเถอะน่า" ชัคก้าวขึ้นไปบนกล่องไม้ใบใหญ่ใต้หน้าต่างเงียบๆ เขาย่อตัวลงเพื่อให้หัวอยู่ต่ำกว่าระดับที่คนข้างในจะมองเห็นได้ จากนั้นก็เอื้อมมือขึ้นไปเคาะกระจกเบาๆ

"นี่มันนี่เงานะ" โทมัสกระซิบ ไม่มีเวลาที่ไม่ควรเล่นตลกยิ่งกว่าเวลานี้แล้ว นิวท์หรืออัลบิอาอยู่ในนั้นก็ได้อีก "ฉันไม่อยากหาเรื่องเดือดร้อนนะ ฉันเพิ่งมาที่นี่!"

ชัคกลับหัวเราะด้วยการเอามือปิดปาก เขาไม่สนใจโทมัส และเอื้อมมือขึ้นไปเคาะหน้าต่างอีกครั้ง

เงาตัดผ่านแสง แล้วหน้าต่างก็เลื่อนเปิดออก โทมัสกระโดดไปซ่อน แแนบตัวชิดด้านหลังตึกให้มากที่สุดเท่าที่ทำได้ เขาไม่อยากจะเชื่อเลยว่า ถูกหลอกมาเล่นแกล้งชาวบ้านแบบนี้ มุมมองจากหน้าต่างอำพรางเขาได้ในตอนนี้ แต่เขารู้ว่าตัวเองกับชัคต้องถูกเห็นแน่ถ้าใครก็ตามที่อยู่บนนั้นยื่นหัวออกมาดูให้ถนัด

"นั่นใครนะ!" เด็กหนุ่มจากห้องน้ำตะโกนลั่น เสียงเขาแหบห้าวและเจือความโกรธ โทมัสต้องกลั้นหายใจเมื่อตระหนักว่านั่นคือกัลลี เขารู้จักเสียงนั้น

ชัคยื่นหัวขึ้นไปหาหน้าต่างอย่างไม่ปีมีขลุ่ย และกรีดร้องสุดเสียง เสียงโครมลั่นจากข้างในบอกว่าการแกล้งได้ผล และคำสบถเป็นชุดที่ตามมาก็บอกพวกเขาว่ากัลลีไม่พอใจเอาเสียเลย โทมัสรู้สึกสยองและอายปนกันอย่างรวดเร็ว

"ฉันจะฆ่าแก ไอ้หน้าปลวก!" กัลลีตะโกน แต่ชัคลงจากกล่องและวิ่งไปทางทุ่งโล่งเรียบร้อยแล้ว โทมัสตัวแข็งเมื่อได้ยินกัลลีเปิดประตูข้างในและวิ่งออกจากห้องน้ำ

ในที่สุดเขาก็หายตะลึง แล้วออกวิ่งตามหลังเพื่อนใหม่และเพื่อนคนเดียวของเขา เขาเพิ่งเลี้ยวหัวมุมตอนที่กัลลีวิ่งร้องลั่นออกมาจากบ้านพัก ดูเหมือนสัตว์ดุร้ายหลุดออกจากกรงไม่มีผิด

เขาชี้ไปที่โทมัสทันทีพร้อมกับตะโกน "มานี่!"

โทมัสใจหายวูบ ดูเหมือนทุกอย่างจะชี้ว่าเขาต้องโดนกำปั้นตีหน้าแน่

38 เกมล่าปริศนา ตอน วงกตมฤตยู

"ไม่ใช่ฉันนะ สาบานได้" เขาพูดแบบนั้นแม้ในขณะที่ยืนอยู่เขาจะประหม่นขนาดร่างกายเด็กหนุ่มและพบว่าไม่ควรกลัวอีกฝ่ายเลย กัลลีไม่ได้ตัวโตขนาดนั้น โทมัสจัดการเขาได้ถ้าจำเป็น

"ไม่ใช่แกระวะ" กัลลีคำราม เขาย่างเข้ามาหาโทมัสซ้ำๆ และหยุดลงตรงหน้าเขาพอดี "แล้วแกรู้ได้ยังไงว่ามีอะไรที่แกไม่ได้ทำ"

โทมัสไม่พูดอะไร เขาไม่สบายใจอย่างยิ่ง แต่ไม่ได้กลัวเท่าเมื่อไม่กี่อึดใจก่อนหน้านี้

"ฉันไม่ได้โง่งนะไอ้อ่อน" กัลลีเคঁลเสียง "ฉันเห็นหน้าอ้วนๆ ของซัคทีหน้าต่าง" เขาชี้มาอีกครั้ง คราวนี้ตรงอกโทมัสพอดี "แต่แควรรจะตัดสินใจเร็ว ว่าอยากได้ใครเป็นเพื่อน ใครเป็นศัตรู ได้ยินไหม เล่นเง่าอย่างนั้นอีกทีเดียวฉันจะไม่สนใจว่าเป็นความคิดตาขาวของแกหรือเปล่า มันต้องซัดใช้ด้วยเลือด เข้าใจไหม ไอ้หน้าใหม่" แต่ก่อนที่โทมัสจะทันตอบ กัลลีก็หันหลังเดินจากไปแล้ว

โทมัสแค่อยากให้เรื่องนี้จบๆ ไป "โทษที" เขาพิมพ์พ่า หน้านิ้วเมื่อรู้สึกว่ามันฟังดูโง่ง

"ฉันรู้จักแก" กัลลีพูดต่อโดยไม่หันกลับมา "ฉันเคยเห็นแกในการเปลี่ยนแปลง และฉันจะคิดให้ออกว่าแกเป็นใคร"

โทมัสมองดูเจ้าอณธพาลหายกลับเข้าไปในบ้านพัก เขาทำอะไรไม่ได้มากนัก แต่มีอะไรบางอย่างบอกว่าเขาไม่เคยไม่ชอบหน้าใครมากขนาดนี้มาก่อน เขาประหลาดใจที่เกลียดหมอน้อย่างลึกซึ้งขนาดนั้น เขาเกลียดมันเอามากๆ เขาหันไปเห็นซัคทียืนอยู่ตรงนั้น ตาจ้องมองพื้น ดูละอายอย่างเห็นได้ชัด "ขอบใจมากเลย เพื่อนยาก"

"ขอโทษ ถ้ารู้ว่าเป็นกัลลี ฉันไม่มีทางทำหรือก สาบานได้"

โทมัสประหลาดใจตัวเองที่หัวเราะออกมา เมื่อชั่ววินาทีก่อนเขาคิดว่าจะไม่มีทางได้ยินเสียงแบบนี้จากปากตัวเองอีกแล้ว

ซัคจังโทมัสใกล้ๆ และค่อยๆ ยิ้มอย่างซัดเซิน "นายหัวเราะอะไร"

โทมัสส่ายหน้า "อย่าขอโทษเลย เจ้า...เพียงนั้นสมควรโดนแล้วละ ถึง

ฉันจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเพียกคืออะไร ที่นายทำมันเจ๋งมากเลย" เขารู้สึกดีขึ้นมา

อีกสองสามชั่วโมงต่อมาโทมัสก็มานอนอยู่ในถุนอนนุ่มๆ ข้างซัดบน ผืนหญ้าใกล้สวน มันเป็นสนามกว้างที่ก่อนหน้านี้เขาไม่ได้สังเกตเห็น และ มีกลุ่มคนไม่น้อยเลือกจุดนี้เป็นที่นอน โทมัสคิดว่าแปลก แต่ก็เห็นได้ชัดว่า ในบ้านพักไม่มีที่พอ อย่างน้อยมันก็อุ่น ซึ่งทำให้เขาสงสัยเป็นครั้งที่สามว่า พวกเขาอยู่ที่ไหนกัน สมองเขายากจะพบชื่อสถานที่ใดๆ หรือว่าจำประเทศ หรือผู้ปกครอง โลกมีระเบียบอย่างไร และไม่มีเด็กคนไหนในทุ่งพอจะรู้ เช่นกัน หรืออย่างน้อยต่อให้รู้พวกนั้นก็ไมบอก

เขานอนเงยบอ อยู่นานมาก มองดูดาวและฟังเสียงพึมพำเบาๆ จาก การสนทนาต่างๆ ที่ล่องลอยอยู่ในทุ่ง การหลับเหมือนอยู่ไกลเป็นไมล์ และ เขาก็ไม่สามารถสลัดความลึกลับที่แล่นไปทั่วร่างกายและจิตใจได้ ความ สนุกสนานชั่วคราวที่ซัดแกลังกัลลีจางหายไปนานแล้ว นี่เป็นวันที่ยืดยาวและ ประหลาด

มันช่าง...พิลึก เขาจำเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตได้มากมาย ทั้งการกิน เลือเสื้อผ้า การเรียน การเล่น โครงสร้างโดยรวมๆ ของโลก แต่รายละเอียด ทุกอย่างที่จะเติมเต็มภาพเหล่านั้น สร้างความทรงจำที่แท้จริงและสมบูรณ์ ขึ้นมากลับถูกลบไปโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง เหมือนกับการมองภาพผ่านม่านน้ำขุ่นๆ หนาฉกฟุต แต่ที่ยิ่งกว่าอะไรทั้งนั้นก็คือเขารู้สึก...เศร้า

ซัดซัดจ้งหะความคิดเขา "เฮอะ ไอ้ออน นายรอดชีวิตจากวันแรกแล้ว" "เฉียดฉิว" ไม่ใช่ตอนนี้ ซัด เขาอยากจะพูดแบบนั้น ฉันไม่มีอารมณ์ ซัดคิดถึงตัวเองขึ้นมาเอาศอกยันพื้น มองดูโทมัส "นายจะได้เรียนรู้อะไร เยอะเลยในสองสามวันข้างหน้า จะได้เริ่มชินกับอะไร ไง คีไซไหมละ"

"เอ่อ ไซ คิดว่าดีแหละ ว่าแต่คำและประโยคพิลึกๆ พวกนี้มันมาจาก ไหนกัน" มันเหมือนกับพวกเขาเอาภาษาอื่นมาแล้วผสมเข้ากับของตัวเอง ซัดทิ้งตัวกลับลงไปเสียงดังต๊อบ "ฉันไม่รู้หรอก ฉันเพิ่งมาอยู่ที่นี้แค่ เดือนเดียวเอง"

40 เกมล่าปริศนา ตอน วงกตมฤตยู

โทมัสนึกสงสัยเรื่องซัดว่าเขารู้มากกว่าที่ยอมพูดหรือเปล่า เขาเป็นเด็ก
ประหลาด ตลก และดูจะใสซื่อ แต่ใครจะบอกได้ล่ะ จริงๆ แล้วเขาก็ลึกลับ
พอๆ กับทุกๆ อย่างในทุ่งนี้แหละ

เวลาผ่านไปอีกหลายนาทีกี และโทมัสก็รู้สึกว่ามันอันยืดยาวเริ่มส่งผลกระทบต่อ
เขา ความมั่งงุ่นงันหนักอึ้งแผ่เข้ามาในสมอง แต่แล้วเหมือนกับกำปั้นยัด
ความคิดหนึ่งเข้ามาในสมองเขาแล้วกระชากมันออก มันผุดขึ้นมาในหัว สิ่ง
ที่เขาไม่ได้คาดหวังและไม่แน่ใจว่ามาจากไหน

จู่ๆ ทุ่ง กำแพง วงกต ทุกอย่างก็ดู...คุ้นเคย น่าสบาย ความสงบใจ
ที่อบอุ่นแผ่ไปทั่วทุกเขา เป็นครั้งแรกตั้งแต่เขาพบว่าตัวเองมาอยู่ที่นั่นที่เขา
ไม่ได้รู้สึกว่าเป็นสถานที่เลวร้ายที่สุดในจักรวาล เขาตั้งใจไป ตาเบิกกว้าง
ลมหายใจหยุดไปครู่ใหญ่ เกิดอะไรขึ้นกับฉันกันแน่ เขาคิด แล้วอะไรที่เปลี่ยน
ไป น่าตกใจที่ความรู้สึกว่าสิ่งต่างๆ จะเป็นไปด้วยดีกลับทำให้เขาคิดอึดเล็กน้อย

ทั้งที่ยังไม่ค่อยเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เขากลับรู้ว่าตัวเองต้องทำอะไร
เขาไม่เข้าใจความรู้สึกทำนองว่า...ตระหนักรู้...นี่เลย มันประหลาด ทั้งแปลก
และคุ้นเคยในเวลาเดียวกัน พร้อมกับที่รู้สึก...ถูกต้อง

"ฉันอยากเป็นหนึ่งในพวกที่ออกไปข้างนอก" เขาพูดออกมาดังๆ โดย
ไม่รู้เลยว่าซัดยังตื่นอยู่หรือเปล่า "ออกไปที่วงกต"

"หือ?" คือคำตอบจากซัด โทมัสได้ยินความหงุดหงิดเจือในน้ำเสียงเขา

"นักวิ่งนะ" โทมัสพูด นึกอยากให้ตัวเองรู้ว่าสิ่งที่กำลังพูดอยู่มันมีที่มา
จากไหน "ไม่ว่าพวกนั้นทำอะไรข้างนอกนั่น ฉันก็อยากไปด้วย"

"นายไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองพูดเรื่องอะไรอยู่" ซัดจึงมั่งงุ่นและพลิกตัวไป
"หลับเถอะ"

โทมัสรู้สึกถึงความมั่นใจระลอกใหม่ผุดขึ้นมา แม้เขาจะไม่รู้จริงๆ ว่า
ตัวเองกำลังพูดถึงอะไรอยู่ก็ตาม "ฉันอยากเป็นนักวิ่ง"

ซัดหันกลับมา และเอาศอกยันตัวขึ้น "นายลืมนึกคิดโง่งนั่นไป
เดี๋ยวนี้เลย"

โทมัสแปลกใจกับปฏิกิริยาของซัด แต่ก็รุกต่อ "นายอย่า..."

"โทมัส หน้าใหม่ เพื่อนใหม่ของฉัน ลืมเรื่องนั้นซะเถอะ"

"ฉันจะบอกอัลปีฟรังนี่" นิกวีน โทมัสคิด ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันหมายความว่ายังไง นี่ฉันบ้าไปแล้วหรือ

ซัดนอนลงพร้อมหัวเราะ "นายมันก๊อนแผละ หลับซะ"

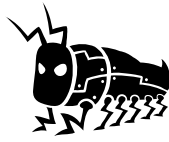
แต่โทมัสหยุดไม่ได้ "มีอะไรข้างนอกนั่น บางอย่างที่เราารู้สึกคุ้นเคย"

"หลับ...ซะ"

แล้วโทมัสก็คิดขึ้นมาได้ เขารู้สึกเหมือนขึ้นส่วนปริศนาหลายชั้นดูขวาง
เรียงเข้าด้วยกัน เขาไม่รู้ว่ภาพสุดท้ายที่ออกมาจะเป็นอย่างไร คำพูดต่อไป
แทบจะเหมือนมาจากคนอื่น "ซัด ฉัน...ฉันคิดว่าฉันเคยมาที่นี่มาก่อน"

เขาได้ยินเพื่อนลูกชั้นหนึ่ง ได้ยินเสียงสุดหายใจ แต่โทมัสพลิกตัวกลับ
และไม่ยอมพูดอะไรอีก กังวลว่าอีกฝ่ายจะทำความรู้สึกกล้าหาญนี้พังหมด
ลบล้างความสงบอันปลอดภัยที่อยู่ในใจ

การหลับง่ายยิ่งกว่าที่เขาคาด

บทที่ 6

ใครคนหนึ่งเขย่าปลุกโทมัส ตาเขาพลันลืมขึ้นเห็นใบหน้าที่จ้องลงมาอย่างใกล้เกินไป ทุกอย่างรอบๆ ยังคงอยู่ในเงามืดของราตรี เขาอ้าปากจะพูดแต่เมื่อเอื้อม ข้างหนึ่งตะปบลงมาปิดมันไว้ เขาตกใจระเจิดระเจิงจนกระทั่งเห็นว่าเป็นใคร

"ซูว์ ไอ้อ่อน เราไม่อยากปลุกซัคกี้ไซ้ใหม่"

นิวท์นั่นเอง คนที่ดูจะเป็นผู้นำหมายเลขสอง อากาศอวลกลิ่นปาก ยามเช้าของเขา

แม้จะประหลาดใจ แต่ความตระหนักก็หายไปทันที โทมัสอดอยาก รู้ อยากเห็นไม่ได้ สงสัยว่าเด็กหนุ่มนี้ต้องการอะไรจากเขา โทมัสพยักหน้า พยายามรับคำด้วยแววตา จนนิวท์เอามือออกในที่สุด แล้วก็ย่ำตัวลงนั่งบน ล้นเท้า

"มานี้ ไอ้อ่อน" เด็กหนุ่มร่างสูงกระซิบขณะยืนขึ้น เขาเอื้อมมือมาช่วย โทมัสลุกขึ้น เขาแข็งแรงมากจนเหมือนจะดึงแขนโทมัสหลุดไปได้ "คิดว่า น่าจะให้นายดูอะไรสักหน่อยก่อนเวลาตื่น"

ความง่วงงุนใดๆ ที่หลงเหลือหายไปจากสมองโทมัสแล้ว "ได้" เขา

พูดง่าย ๆ พร้อมจะตามไป เขารู้ว่าเขาควรระวังบ้าง ไม่มีเหตุผลที่จะไว้ใจใครเลย แต่ความอยากรู้อยากเห็นเป็นฝ่ายชนะ เขารีบก้มลงใส่รองเท้า "เราจะไปไหนกัน"

"ตามฉันมาก็แล้วกัน และอยู่ให้ใกล้ๆ ด้วย"

พวกเขาลัดเลาะไปในหมู่ว่างที่นอนเบียดระเกะระกะ โทมัสเกือบสะดุดอยู่สองสามครั้ง เขาเหยียบมือใครคนหนึ่ง ได้ยินเสียงร้องเจ็บปวดตอบกลับ มา แล้วก็ถูกชกเข้าที่น่อง

"โทษที" เขาระงับ ไม่สนแวตาดูดันจากนิวท์

พอออกจากบริเวณสนามและก้าวออกมาที่พื้นหินแข็งๆ สีเทาของลานแล้ว นิวท์ก็ออกวิ่ง มุ่งไปทางกำแพงตะวันตก ตอนแรกโทมัสลังเล สงสัยว่าทำไมต้องวิ่ง แต่ก็รีบลัดความคิดออกไป และวิ่งตามไปด้วยความเร็วเท่ากัน

มีแสงเพียงสลัว แต่ลึกลับก็ดูแวววาวใดๆ คุณจะปรากฏเป็นเงามืดกว่าพื้น เขาจึงสามารถลัดเลาะไปได้รวดเร็ว เขาหยุดเมื่อนิวท์หยุด ทั้งคู่ยืนอยู่ข้างๆ กำแพงมहीมาที่สูงตระหง่านเหนือพวกเขาเหมือนตึกระฟ้า...ภาพลุ่มๆ อีกภาพที่ลอยอยู่ในบ่อน้ำขุ่นของความทรงจำที่ถูกลบไป โทมัสสังเกตเห็นแสงไฟเล็กๆ สีแดงกะพริบอยู่ที่นั่นที่นั่นบนกำแพง เดี่ยวเคลื่อนไหวไปมาเดี่ยวหยุด แสงก็ติดๆ ดับๆ

"นั่นอะไรนะ" เขาระงับตั้งเท่าที่กล้า สงสัยว่าเสียงจะลั่นเท่าที่เขา รู้สึกหรือเปล่า แสงเรืองๆ สีแดงวิบวับนั้นราวกับมีคำเตือนแฝงอยู่

นิวท์ยืนอยู่หน้ามันไม่เลื้อยหนาบนกำแพง ห่างไปเพียงไม่กี่ฟุต "ถึงตอนที่นายจำเป็นต้องรู้ นายก็จะรู้เองแหละ ใจอ่อน"

"นี่ มันนอกจะงืออยู่นะที่พาดันมาที่ที่ไม่มีอะไรสมเหตุผลผลเลย แล้วไม่ตอบคำถามฉันนะ" โทมัสหยุด แปลกใจกับตัวเอง "...เพี้ยก" เขาเสริมใส่การประชดทั้งหมดที่มีเข้าไปในพยางค์นั้น

นิวท์หัวเราะออกมา แต่หยุดอย่างรวดเร็ว "ฉันชอบนายนะ ใจอ่อนที่นี้หุบปาก แล้วฉันจะให้นายดูบางอย่าง"

นิวท์ก้าวออกไป ล้วงมือเข้าไปในไม้เลื้อย แหกเงาไม้สองสามเงาออก

44 เกมล่าปริศนา ตอน วงกตมฤตยู

จากกำแพง เผยให้เห็นหน้าต่างมีฝุ่นเกาะหนา หน้าต่างสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้าง ยาวสองฟุต ตอนนี้น้ำมันมืดสนิทเหมือนกับทาสีดำไว้

"เรากำลังมองหาอะไรนะ" โทมัสกระซิบ

"จับกางเกงไว้ดีๆ ไอ้หนู เดี่ยวก็จะมีตัวหนึ่งผ่านมาแล้ว"

หนึ่งนาทีผ่านไป แล้วก็สอง แล้วก็อีกหลายนาที โทมัสขยับเท้ายุกยิกสงสัยว่านิรทสามารถยืนนิ่งอย่างอดทนและจ้องมองไปในความว่างเปล่าที่มีมืดมิดแบบนั้นได้อย่างไร

ทันใดนั้นเองมีบางอย่างเกิดขึ้น

ประกายแสงประหลาดส่องผ่านหน้าต่างเข้ามา สาดประกายสีวูบวบบนตัวและหน้านิรท เหมือนกับเขายืนอยู่ข้างสระว่ายน้ำเปิดไฟสว่างโร่ โทมัสนั่งงัน ดวงตาเขม่นมอง พยายามดูว่าอะไรอยู่อีกด้าน แล้วก็อึ้งๆ ก็ลุกขึ้นที่คอเขา นั่นมันอะไร เขาคิด

"ข้างนอกนั่นคือวงกต" นิรทกระซิบ เบิกตากว้างเหมือนอยู่ในภวังค์ "ทุกอย่างที่เราทำ ชีวิตทั้งหมดของเรา ไอ้อ่อน คือการโคจรรอบวงกต เราใช้ทุกวินาทีอันมีค่าของทุกวันอันมีค่าเพื่อเป็นเกียรติแก่วงกต พยายามไขปริศนาบางอย่างที่ไม่ได้มีคำบอกใบ้ใดๆ เลย และเราอยากให้นายเห็นว่าทำไมถึงไม่ควรไปยุ่งกับมันให้นายเห็นว่าทำไมกำแพงบ้าง นั่นถึงได้ปิดทุกคืนให้นายเห็นว่าทำไมนายถึงไม่ควรโผล่หัวไปที่นั่นเด็ดขาด"

นิรทก็ก้าวถอยหลัง ยังคงจับเก้าอี้ไม้เล็กๆอยู่ เขาทำทำให้โทมัสเข้าไปยืนแทนที่ และมองผ่านหน้าต่างออกไป

โทมัสทำตาม สะอึกไปข้างหน้าจนจมูกแตะผิวกระจกเย็นๆ ต้องใช้เวลาพักหนึ่งกว่าตาเขาจะมองเห็นวัตถุที่เคลื่อนไหวอยู่อีกฟากซัด เขามองผ่านคราบสกปรกและฝุ่นจนเห็นสิ่งที่นิรทอยากให้เขาเห็น และเมื่อเห็นเขาก็รู้สึกว้าวลมหายใจติดขัดอยู่ในคอ เหมือนลมหนาวยะเยือกพัดมาและทำให้อากาศจับตัวแข็ง

สิ่งมีชีวิตใหญ่อ้วนกลมตัวหนึ่ง ขนาดเท่าวัว แต่ไม่มีรูปร่างชัดเจน บิดและไถลอยู่ตามพื้นในทางเดินข้างนอก มันป็นกำแพงฝั่งตรงข้ามแล้วกระโดด

ใส่หน้าต่างกระจกหน้าต่างตั้ง โทมัสกรีดร้องก่อนจะห้ามตัวเองได้ทัน ผงะถอยออกจากหน้าต่าง แต่เจ้าสิ่งนั้นกระดอนกลับไปด้านหลังโดยไม่ได้ทำให้กระจกเสียหาย

โทมัสสูดหายใจลึกๆ สองครั้งก่อนชะงอกเข้าไปดูอีกที มันมีตึกเงินจะมองได้ชัด แต่แสงประหลาดแวบจากแหล่งปริศนาเผยให้เห็นหนามสีเงินวูบวาบและผิวเนื้อเป็นประกาย รยางค์มากมายซึ่งยื่นออกจากร่างของมันเหมือนแขนนั้น ที่ตรงปลายมีใบเลื่อย กรรไกรใบยาว โลหะแห่งยาวๆ ซึ่งมีไว้ทำอะไรก็สุดคาดเดา แต่ต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่

เจ้าสิ่งนั้นเป็นส่วนผสมของขวัญของสัตว์และเครื่องจักร และเหมือนจะรู้ว่าถูกแอบดู เหมือนมันรู้ว่ามืออะไรอยู่ภายในกำแพงทึบ เหมือนกับมันอยากเข้ามาข้างในและเลียงหลองด้วยเนื้อมนุษย์ โทมัสรู้สึกว่าการหวาดกลัวที่เย็นเยียบแผ่ขยายอยู่ในอก กระจายออกไปเหมือนเนื้องอก ทำให้หายใจลำบาก แม้จะถูกลบความทรงจำ เขาก็ยังแน่ใจว่าไม่เคยเห็นอะไรเขย่าประสาทเท่านี้มาก่อนในชีวิต

เขาก้าวถอยหลัง ความกลัวที่เคยรู้สึกเมื่อคืนก่อนละลายหายไป

"นั่นอะไรนะ" เขาถาม บางอย่างลั่นสะท้อนในห้อง เขาสงสัยว่าหลังจากนี้ยังจะกินอะไรลงอีกหรือเปล่า

"โศก เราเรียกพวกมันอย่างนั้น" นิวท์ตอบ "น่าเกลียดบัดซบใช้ใหม่ล่ะ ยังมีอะไรอีกมากข้างนอกนั้น มันจะทำให้นายร้องไห้หาแม่ในตอนกลางคืน ดีใจอะที่โศกออกมาแค่ตอนกลางคืน ต้องขอบคุณที่มีกำแพงพวกนี้"

โทมัสกลืนน้ำลาย สงสัยว่าตัวเองจะมีวันออกไปข้างนอกนั้นได้อย่างไร ความปรารถนาจะเป็นนักวิ่งลั่นสะเทือนอย่างแรง แต่เขาก็ต้องทำ ไม่รู้ทำไม เขารู้ว่าต้องทำ ประหลาดที่รู้สึกเช่นนี้ โดยเฉพาะหลังจากเพิ่งเห็นสิ่งนั้นไป

นิวท์มองหน้าต่างอย่างใจลอย "ตอนนี้นายรู้แล้วว่ามิด้าอะไรสิงสู้อยู่ในวงกตนะเพื่อน ทีนี้ก็รู้แล้วใช่ไหมว่ามันไม่ใช่เรื่องล้อเล่น นายถูกส่ง

46 เกมล่าปริศนา ตอน วงกตมฤตยู

มาที่ทุ่ง ไร่อ่อน และเราก้หวังให้นายมีชีวิตรอด แล้วช่วยเราทำสิ่งที่เราถูกส่งมาให้ทำ"

"มันคืออะไรล่ะ" โทมัสถาม แม้เขาจะกลัวคำตอบที่จะได้ยินก็ตาม

นิวก์หันมาจ้องตาเขาเซมิ่ง ความสว่างแรกของรุ่งสางเคลื่อนเข้ามา แล้วโทมัสก็ได้เห็นรายละเอียดทุกอย่างบนใบหน้านิวก์ ผิวเขาเครียดตึง หัวคิ้วย่น

"หาทางให้พวกเราออกไป ไร่อ่อน" นิวก์พูด "ไขปริศนาวงกตยู่งเหยงนั้น และหาทางกลับบ้าน"

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)